

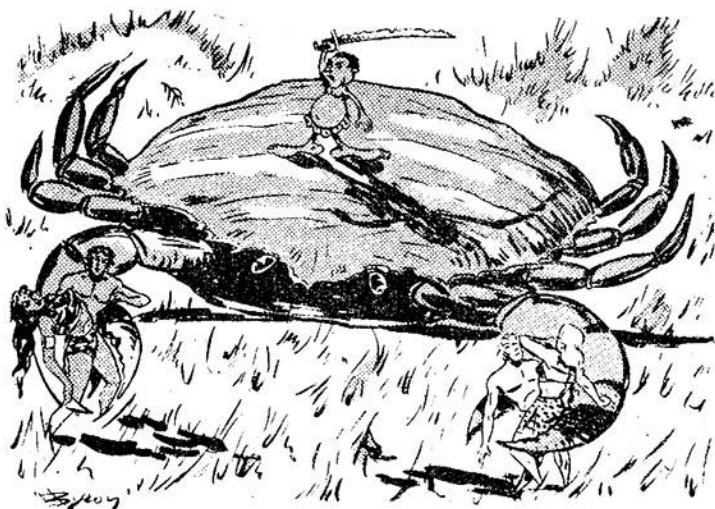
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ
ΤΟΥ ΔΡΑΠΗ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΠΗ

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ
ΤΗΣ ΤΖΕ·Ι·Ν

Ο τερατάνθρωπος Μποχάρ με τους άραπάδες τον φτάνουν άλαφιασμένοι στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας. Τήν πολιορκούν. Έχουν άπόφαση νά μήν άφήσουν κανέναν ζωντανό!

Μέσα στη σπηλιά βρίσκονται αúτē τή στιγμή: Ο Ταρζάν. Ο Γκαούρ. Η Τζέιν. Η Ταταμπού. Ο Ποκοπίκο. Η Χουχού. Ο Μπέϊμπι.

Η Αρχόντισσα της Ζούγκλας

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

γεμίζει με καινούριες σφαίρες τὸ πιστόλι της. Πυροβολεί τούς άπαίσιους ξέπιδρο-

μείς.

Οι άγριοι Καννίβαλοι τρομάζουν. Παίρνουν τούς κρότους γιά κεραυνούς. Τὸ βάζουν στὰ πόδια.

Μαζί τούς φεύγει κι ὁ Μποχάρ. Τὸ ἴδιο τρομαγμένος κι αúτός.

Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι ὁ Ποκοπίκο, βγαίνουν άπ' τή σπηλιά. Τούς κυνηγάνε.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη. Μ' ἀφάνταστη ὀρμηί :

Καί νά: Χτυπάει τὸν Τερατάνθρωπο στὸ πίσω μέρος τοῦ τεράστιου κεφαλιοῦ.

Ὁ ὑπεργίγαντας βγάζει πονεμένο βογγητό. Σοριάζεται βαρὺς κάτω !

Τὸ χτύπημα τῆς πέτρας τὸν ἔχει ζαλίσει. Βρίσκεται σὲ κατάσταση μισοαναίσθησίας.

Οἱ τρομοκρατημένοι μυῖθοι Καννίβαλοι, τρέχουν μπροστά. Εἰδηση δὲν παίρνουν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ βρῆκε τὸν ἀφέντη τους. Προχωροῦν χωρὶς νὰ κυττάζουν πίσω. Νομίζουν πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, καινούριοι κεραυνοὶ θὰ πέσουν στὰ κεφάλια τους. Φευγουν νὰ σωθοῦν.

Οἱ δύο γίγαντες, μαζί μὲ τὸ νάνο, παύουν νὰ τοὺς κυνηγᾶνε. Μένουν κοντὰ στὸ χτυπημένο Τερατάνθρωπο.

Ὁ Ταρζάν παίρνει γρήγορα τὴν ἀπόφαση. Τραβάει τὸ μαχαίρι. Χύνεται μὲ λήσσσα νὰ σπαράξει τὸν Μποζάρ.

Ὁ ὑτέροχος Ἕλληνας Γκαοῦρ προφταίνει. Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ. Ἀρπάζει τὸ χέρι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν συγκρατεῖ.

— Ὁχι Ταρζάν ! Ὁ Μποζάρ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ προστατέψει τὸν ἑαυτό του. Ἐσύ εἶσαι ἕνας ἥρωας ! Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ κάνεις τόσο ἀνάνδρη πράξη ! Ἀνθρώπος εἶναι κι' αὐτός. Ὅσο τερατόμορφος κι' ἂν εἶναι στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ, δὲν παύει νὰνὰ ἄνθρωπος. Μὲ ψυχὴ ! Μὲ

νοῦ ! Μὰ καρδιά.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἔχει ἀφάνταστα νευριάσει. Δίνει μιὰ βράναση σπρωξιά σὲ τὴν παληκάρι τῆς Ἑλλάδας μας ! Στὸν περήφανο γιὸ τῆς ἀθάνατης καὶ δοξασμένης μας Πατρίδας.

— Φύγε !

Ὁ θυμὸς τυφλώνει τὸν Ταρζάν. Θολώνει τὸ νοῦ του. Μεθάει τὴ γλώσσα του. Δὲν ξέρει τί λέει :

— Εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ! Μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω ! Λογαριασμὸ δὲν δίνω σὲ κανένα !

Ὁ Γκαοῦρ κρατάει ἀκόμα γερὰ τὸ χέρι του. Τὸν κυττάζει στὰ μάτια. Τ' ἀποκρίνεται περήφανα :

— Ἐσύ εἶσαι Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅμως κι' ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας ! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ νὰ χτυπήσεις ἓναν ἀνυπεράσπιστο ἄνθρωπο. Κι' ἄς εἶναι κακοῦργος ! Κι' ἄς εἶναι τέρας !

Οἱ δύο γίγαντες ἔχουν μανιάσει. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ποκοπίκο, ἔχει σκύψει στὰ τεράστια πόδια τοῦ Μποζάρ. Κάτι σκαλίξει...

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νὰ συγκρατήσει τὰ νεῦρα του. Προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσει τώρα στὸ μελαψὸ παλικάρη :

— Ἀκουσέ με Γκαοῦρ... Σάν Ἀρχοντας, ἔχω ὑποχρέωση νὰ καθαρίσω τὴ Ζούγκλα μου ἀπ' αὐτὸ τ' ἀνθρωπόμορφο τέρας ! Ἡ καλωσύνη ποῦ θέλεις νὰ δείξεις ἐσύ, εἶναι ἐγκληματική. Ἀν

ἀφήσω τὸν Μποχάρ νὰ ξήσει, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ καταδικάζω οὐ θάνατο τόσους καὶ τόσους ἀθώους ἰθαγενεῖς. Σκέψου πόσους σπαράζει τὸ χρόνο, γιὰ νὰ χοιτιάσει τ' ἀχόρταγο στομάχι του !

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας δὲν ἀλλάζει γνώμη. Ἐχει ξερό κι' ἀγύριστο κεφάλι. Χαμηλώνει σὰν ἔνοχος τὰ μάτια. Μουρμουρίζει :

— Ναί, Ταρζάν. Ξέρω τι κακοῦργος εἶναι. Ξέρω πὺς τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του σιάζουν αἷμα ! Ὅμως αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶναι ἀναισθητός. Εἶναι ἓνας ἄχθρός μας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ προστατέψει τὸν ἑαυτό του. Πρέπει νάναί κανεὶς ἀνάνδρος γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει ! Ἐσὺ εἶσαι γενναῖος, περήφανος, ἀτρόμητος ! Γιατί δὲν περιμένεις νὰ συνέλθῃ. Νὰ μονομαχήσεις τίμα μαζί του !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κουνάει τὸ κεφάλι :

— Μὰ αὐτός εἶναι δυνατός. Τρεῖς φορές πῶ μεγαλώσωμος ἀπὸ μένα !

— Τί σημασία ἔχει ; Καὶ τὸ λιοντάρι εἶναι δυνατό. Ὅμως ἓνας περήφανος κυνηγός, ποτε δὲν τὸ χτυπάει πιασμένο στὸ δίγυ τῆς παγίδας !

Ἀλίμονο ! Οἱ δύο γίγαντες ἔχουν ξεχαστεῖ μὲ τὴν κουβέντα.

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος συνέχεται. Πετιέται ὀρθός ! Ὁ Ποκοπίκο μόλις προφταίνει νὰ φωνάξῃ :

— Καλὰ ξυπνητούρια, μπάρμπα Κέφαλε !

Ὁ Γκασούρ κι' ὁ Ταρζάν ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ νάνου. Ξα-

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ ἔχει μανιάζει, Πασχίζει νὰ σπάσῃ τὰ Κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ του.

φινιάζονται. Κάνουν νὰ γυρίσουν. Εἶναι ἀργά.

Ὁ τρομερὸς Μποχάρ προφταίνει. Τοὺς ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν ἓναν μὲ τ' ἀριστερό. Τὸν ἄλλον μὲ τὸ δεξιὸ χερί. Τοὺς σηκώνει ψηλά.

Οἱ δύο γίγαντες μουγγρίζουν βραχνά. Κάνουν μάταιες κινήσεις νὰ λευτερωθοῦν.

Ὁ διαβολεμένος νάνος ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια :

— Χά, χά, χά ! Πολὺ σὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Σὰν γαλοπούλες στὸ τσιγγέλι κρεμμύσαστε ! Ὅμως κουράγιο μάγκες. Μὴ φοβόσαστε ! Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ

Τρομαγμένος σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο.

Ο Μποχάρ καγχάζει τώρα θριαμβευτικά :

— Χό, χό, χό ! 'Επί τέλους ! Πέσατε στά χέρια μου ! Κι' είσαστε καὶ καλοθρεμμένοι ! 'Απόψε θὰ χορτάσω καλά. 'Αμέσως κάνει καὶ ἀπάνταστα τρομερό : 'Αρχίζει νὰ τοὺς χτυπάει μὲ δύναμη. Τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον.

Οἱ ἄμοιροι γίγαντες οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς πόνοους. Τὰ μούτρα τοὺς σπάζουν. Οἱ μύτες τοὺς ἀνοίγουν. Ποτάμια τρέχουν τὰ αἷματα.

Ο Τερατάνθρωπος μουγγρίζει σὰν πεινασμένο θηρίο :

— 'Απ' τὰ δόντια μου κανένας δὲν γλυτώνει !

Ο Ταρζάν στὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται, κυττάζει μὲ παράπονο τὸν Γκαούρ. Σὰν νὰ τοῦ λέει :

— Βλέπεις πόσο ἄδικο εἶχες ; Γιατί δὲν μ' ἄφησες νὰ τὸν σκοτώσω ; Τώρα σ' ἔσένα χρωστάω τὰ μαρτύρια ! 'Εσὺ θάῳι υπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατό μου !..

Ο Μποχάρ κάνει τώρα νὰ ξεκινήσει, νὰ τρέξει νὰ βρεῖ τοὺς ἀρπαδες του. Νὰ φύγουν ὅλοι γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα. Στά χέρια του κρατᾷ ἀκόμα τοὺς δύο μωσπεθαμένους γίγαντες.

Πάνω ἀπ' τὸ δέντρο ὁ Πικολικό κοροϊδεύει :

— Σὰν κοροόπουλα σὰς λαργύκωσε, ἀδερφέ μου ! Οὔτε κόρφος στὸν ψῦλλο σας δὲν θάθελα νάμουνε !

Τοὺς σκάει κι' ἕνα στιχάκι :

— « Τέκνον τῆς Ψωροκώ-
[σαινας
καὶ τέκνον τῆς 'Αγγλίας !
Τώρα ἐγὼ θὰ κυβερνῶ
τὴν χώραν τῆς... Ζουγκλίας ! »

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀνεπάντεχο γίνεται. Ο ἁπαίσιος Τερατάνθρωπος, ὅπως εἶδαμε, κάνει νὰ ξεκινήσει. Ομως δὲν προφταίνει νὰ κάνει δύο—τρία βήματα. Ξαφνικά σωριάζεται κάτω. Μαζί μὲ τὰ δύο του θύματα !

Τὸ τεράστιο βιαρὺ κεφάλι τοῦ Μποχάρ χτυπάει μ' ὀρμὴ πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Ο Τερατάνθρωπος μένει ξερός. 'Αναίσθητος ! Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν σωθεῖ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια. Εἶναι τώρα λεύτεροι. (Ομως κι' οἱ δύο βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια.

Πάνω, ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ὁ τρομερὸς Ποζοπικό ζητωκραυγάζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Ζήτω ἐγώωω ! Ζήτω τοῦ λόγου μουουου ! Ζήτω τῆς 'Αφρεντιάς μουουου !

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ! Λυτὸς εἶναι καὶ πάλι ὁ σωτήρμας !

Θυμώσαστε ; Τὸν εἶδαμε νὰ σκαλίζει τὰ ποδάρι τοῦ ἀναίσθητου Μποχάρ. Νὰ τί ἔκανε : 'Εδесе μὲ τριπλὸ γερό χορτόσχοινο τὸ ἕνα πόδι τοῦ Τερατάνθρωπου.

Ὑστερα παίρνει τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινοῦ. Τὴ δένει στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Τ' ἄλλα γίναν μονάχα τοὺς :

Ο Μποχάρ συνέρχεται. Ἀρπάζει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Τοὺς χτυπάει τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο. Τέλος κάνει ξέγρια :

οτος νά φύγει. Προχωρεί δυό—
τρία βήματα. Τό χορτόσχοινο
κρατάει ξαφνικά τ'όνα του πο-
δάρι. Και νά : Γκρεμοτουκίζεται
βιαστικά κάτω.

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει άπ’ τó
δέντρο. Ζυγώνει στό τεράστιο
κορμί του Τερτάνθρωπου. Τρα-
βάει μέ λύσσα τήν ύδοντωτή
χαντζάρα του. Τή σηκώνει ψη-
λά. Στριγγίζει άγρια :

— Κάντε στην πάντα, μάγκες!
Καιρό έχω νά σφάξω τέτοιο
θρεψτάρι !

ΘΕΡΙΟ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Τήν ίδια στιγμή ανθρώπινο
ποδοβολητό άκούγεται μακρινά.

‘Ο Γκαούρ σπρώχνει έλαφρά
τό νάνο. ‘Ο άμοιρος Ποκοπίκο
τινάζεται δέκα μέτρα μακρινά.
Μαζί μέ τή φονική σκουριασμέ-
νη χαντζάρα. Τού φωνάζει έξω
φρενών :

— Τώρα πού σ’ έσωσα, καρδά-
μωσες ! Μου κάνεις και τόν ...
ξέρω γώ ! Πολύ καλά ! Θά λο-
γαριαστούμε άλλοτε ! ...

‘Ο μελαφός γίγαντας γυρίζει
άμέσως στόν Άρχοντα του Ζούγ
κλας. Φαίνεται άνήσυχος :

— Ακούς Ταρζάν ; Σίγουρα
θάναι οί άγριοι άραπάδες του
Μποχάρ. Τί θά γίνει τώρα :

‘Ο λευκός γίγαντας τραβάει
τό μαχαίρι. Τό πανώριο πρόσω-
πό του είναι γεμάτο αίματα.
Μουγγρίζει :

Τί άλλο. Πρέπει μόλις φτά-
σουν νά βρούν τόν Άφέντη τους
νεκρό.

Σκύβει. Κάνει νά καρφώσει
τήν άστραφτερή λεπίδα στην
καρδιά του τερατάνθρωπου

‘Ο αδιόρθωτος Έλληνας τ’άρ-

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει.

— ‘Οχι ! ‘Ο θησαυρός είναι δικός
μου ! Φωτιά του βάζω και τόν
καίω !

πάζει πάλι τó χέρι.

— Μή άδελφέ μου ! Μή γίνε-
σαι δολοφόνος ! ..

Τό μυαλό του Ταρζάν θολώνει.
Τά μάτια του σκοτεινιάζουν.
Δέν ξέρει τί κάνει. Τί λέει.

Και νά : Σφίγγει μέ λύσσα τή
γροθιά του. Τρομερό χτύπημα
δίνει στό πρόσωπο του Γκαούρ !

— Φύγε σκύλε ! Πάντοτε Έλ-
ληνας θά μείνεις. Ποτέ δέν θά
γίνεις άνθρωπος !

‘Ο μελαφός γίγαντας κτρινί-
ζει. Σάν τó χρυσάφι ! Μοιάζει
μέ λαβωμένο θειρό. Έτοιμο νά
χυθεί στόν κυνηγό πού τó χτύ-

πιοι. "Ομως καταφέρνει νά συγκρατηθεῖ.

Στ' αὐτιά του βουίζουν ἀκόμα τὰ λόγια του "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Πάντο! "Ελληνας θά μείνεις. Ποτέ δὲν θά γίνεις ἄνθρωπος !

Ψιθυρίζει βραχνά. Σὰν νά μιλάει στὸν ἑαυτό του :

— Ναί !... Πάντο! "Ελληνας θά μείνω. Γιατί "Ελληνας θά πεῖ "Ανθρωπος !

Τὸ παρᾶξενο ποδοβολητὸ ἀκούγεται τώρα πιὸ κοντά.

"Ο Ποκοπίκο παίρνει τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν :

— Καλὰ σοῦ λέει, βρὲ Γκαοῦ-ρακα ! "Ασε τὸν ἄνθρωπο νά κάνει δουλειά του ! Τί παίζεις στὴ μέση ; Συγγενής σου εἶναι ὁ μπάρμπα Κέφαλος ! Γιατί δὲν μᾶς ἀφήνεις νά τὸν σφάζουμε ;

"Ο Ταρζάν σφίγγει μὲ πιότερη λύσσα τώρα τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Οὐρλιάζει ἄγρια στὸν Γκαοῦρ :

— Φύγε εἶπα ! Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου ! Θά σὲ σκοτώσω !

Τὰ νεῦρα τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ ἔχουν τετνωθεῖ ἐπικίνδυνα. Τοῦναι ἀδύνατο νά συγκρατηθεῖ ἄλλο !

Τὸ ἴδιο κ' ὁ Ταρζάν. Πρῶτος αὐτὸς χύνεται νά τὸν σπαράξει.

"Ο ὑπέροχος "Ελληνας κάνει γρήγορη κίνηση. "Αποφεύγει τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ.

Ταυτόχρονα σκύβει κάτω. Μία μακροστένη πέτρα βρίσκεται τυχαία μπροστά του. Τὴν ἀρπάζει. Πεπιέται ὀρθός. Τὴ σηκώνει. Εἶν' ἑτοιμος νά τὴν πετάξει στὸ

κεφάλι τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

"Ο ἄμοιρος ! Οὔτε ἀνάσα δὲν θά προφτάσει νά πάρει.

"Ο Ταρζάν νοιώθει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. "Ο χάρος ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θά ρυθεῖ νά τὸν σκεπάσει μὲ τίς μαύρες γτερούγες του.

Σταματάει στὴ θέσῃ ποῦ βρίσκεται. Περισμένει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεση.

"Ομως ὁ Γκαοῦρ εἶναι "Ελληνας ! Δὲν χτυπάει !

Μονάχα ἓνας Θεὸς ξέρει πὺς κατάφερε νά συγκρατηθεῖ.

Μὰ τὰ νεῦρα του πάνε νά σπάσουν. Πρέπει καὶ νά κάνει. Νά ξεθυμάνει.

Στὸ δεξιὸ χέρι κρατᾷ ἀκόμη τὴν πέτρα. Τὴ σφίγγει μ' ἀγάνταστη δύναμη ! Μὲ λύσσα !

Καὶ νά : "Ενα ξαφνικὸ «κράκ» ἀκούγεται. "Η μακροστένη μεγάλη πέτρα σπάζει στὰ δυό.

"Ο μελαψὸς γίγαντας ἀνοίγει τὴ σιδερένια παλάμη του. Τὰ δυὸ κομμάτια πέφτουν κάτω.

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὰ κυττάζει μὲ φρίκη. Εἶναι καταικόκκινα. Βαρμένα ἀπ' τὸ περῆσανο αἷμα τῆς τιμημένης "Ελληνικῆς γενιᾶς !

"Ο Γκαοῦρ εἶχε σπάσει τὴν πέτρα. "Ομως κ' ἐκεῖνη εἶχε κομματιάσει τὸ χέρι του !

"Ο Ταρζάν σπνέρεται. Βάζει στὴ θήκη τῆς ζώνης του τὸ μαχαίρι. Τὰ μάτια του βουρκώνουν. Κάνει δυὸ βήματα. Στέκει μπροστά στὸν ὑπεράνθρωπο πατριώτη μας. Τὸν κυττάζει μ' ἀγάπη. Μ' ἀνείπωτο θαυμασμό :

— Εἶσαι ὑπέροχος, Γκαοῦρ ! Στέκεις πολὺ ψηλά ! Συγχώρεσέ

με ! Μοῦ ξέφυγαν λόγια πού δὲν ἔπρεπε νὰ πῶ...

Τὸ μελαψὸ παλιζάρι ἀναστενάζει :

— Σὲ συγχωρῶ, Ταρζάν ! Ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ μισήσει. Ὅμως πρόσβαλες τὴν ἱερὴ Πατρίδα μου ! Τὴν Ἑλλάδα ! Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὲ συγχωρήσει ποτέ !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναγνωρίζει τὸ τραγικὸ σφάλμα. Χαμηλώνει γιὰ λίγο, σὰν ἔνοχος τὸ κεφάλι. Ὅμως γρήγορα τὸ ξανασηκώνει. Κυττάζει παρὰ ξένα στὰ μάτια τὸ θρυλικὸ γίγαντα. Μουγγρίζει :

— Ναί, Γκαούρ ! Μισῶ τὴν Πατρίδα σου ! Μισῶ ἀφάνταστα τὴν Ἑλλάδα ! Γιατί δὲν γέννησε κι' ἐμένα ! Γιατί δὲν πότισε τίς φλέβες μου μὲ τ' ἀθάνατο αἷμα τῆς θεϊκῆς γενιᾶς σου ! Γιατί δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνα ἀπ' τὰ περὶφανα καὶ τιμημένα παιδιά της !

Ὁ Ποκοπίκο παραμυλάει παρῶμερα :

— Τὸν ἄτιμο ! Γιὰ πότε τὰ γύρισε ! Μεγάλος «μηχανικός» ! Μὲ καὶ τέτοια τὸν κόβει τὸν Γκαουράκο !

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν ἔχουν βουρλώσει τώρα. Πρῶτη φορὰ ἄφησε τὴν ψυχὴ του νὰ ξομολογηθεῖ. Τὴν καρδιά του νὰ μιλήσει λεύτερα ! Νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια. Τὴ μεγάλη ἀλήθεια πού ὁ ἐγωϊσμός τόσα χρόνια τὸν ἔκανε νὰ τὴν κρύβει.

Ναί ! Ὁ Ταρζάν ζηλεύει τὸν Γκαούρ ! Τὸν ζηλεύει ὄχι γιατί εἶναι πιὸ νέος ! Πιὸ ὁμορφος ! Πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν ! Μὰ γιὰ καὶ ἄλλο : Εὐγενικό ! Ὑπέροχο !

Ὁ Γοριλάνθρωπος ἀρπάζει τὴ μελιστάλακτη Χουχού. Τρέχει νὰ φτάσει στὸ θεόρατο δέντρο του.

Θεϊκό ! Τὸν ζηλεύει γιατί εἶναι Ἕλληνας !

Κάθε φορὰ πού τοῦ φέρνεται ἄσχημα, ἡ ζήλεια εἶναι ἡ αἰτία.

Καὶ τότε ἀκόμα ποῦσχις τίς φλέβες του γιὰ ν' ἀδειάσει μὲ περιφρόνηση τάχα τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ, ἡ ζήλεια ἔφταιγε πάλι : Πού ἡ μοῖρα δὲν θέλησε νὰ τοῦ χαρίσει τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα νὰ λέγεται Ἕλληνας (1).

(1) Ἀλήθεια, παιδιά ! Πόσο πιὸ περὶφανοι κι' εὐτυχημένοι πρέπει νὰ μαστε ἐμεῖς ! Ἐμεῖς πού ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ γεννηθοῦμε Ἕλληνες ! Ἕλληνες ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων γενιές !

Ἀφοῦ κι' οἱ ξένοι ἀκόμα — οἱ

‘Ο Γκαούρ ένθουσιάζεται απ’ τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Αὐθόρμητα οἱ δυὸ γίγαντες ἀγκαλιάζονται. Φιλιώνται μ’ ἀνείπωτη ἀγάπη.

Ἡ σκηνή εἶναι ἀφάνταστα συγκινητική:

‘Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος, κοροῖδεύει:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Ἐκεῖ πὺ πᾶτε νὰ σφαγεῖτε, νὰ σπάσω κι’ ἐγὼ πλάξ, τὸ γυρίζετε στὸ μαλθακό. Πλακωνόσαστε στὰ μάτια καὶ μούτσα! Πολὺ στίς... «βεντοῦζες» τῆχεται ρίξει τώρα ἐσχάτως!

‘Ο Ποκοπίκο δὲν προφταίνει καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Οἱ δυὸ γίγαντες εἶναι ἀκόμα ἀγκαλιασμένοι.

Καὶ νά: Τ’ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει τώρα πολὺ-πολὺ κοντὰ τους.

Γυρίζουν. Κυττάζουν παραξευμένοι...

Εἶναι ὁ Μᾶξ Ἀρλαν! Μαζί μὲ τοὺς μαῦρους ἰθαγενεῖς του.

‘Ο νάνος ξεφωνίζει μ’ ένθουσιασμό:

— Γεῖά σου Ἀμαξάρλακα, λεβέντη καὶ καραμπουζοκλή. Καὶ ρὸ εἴχαμε νὰ σὲ δοῦμε! Τί χαμπαρακία μάγκα;

‘Ο πανώριος ἀμερικανὸς τυχοδιώχτης χαιρετᾷ τὸν Γκαούρ. Τὸν Ταρζάν.

Ἀμέσως τὰ μάτια του καρφώνονται κάτω. Στὸ τεράστιο κι’ ἀναισθητὸ κορμὶ τοῦ Μποχάρ.

πιὸ διαλεχτοὶ κι’ ἀῖσιοι ξένοι σ’ ὅλο τὸν κόσμο,—ζηλεύουν τὴν ένδοξη κι’ ἱερὴ καταγωγή μας,

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀντικρύζει τὸν τρομερὸ τερατάνθρωπο. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε τύχει νὰ τὸν ξαναδεῖ.

‘Ο Μᾶξ Ἀρλαν ένθουσιάζεται ἀφάνταστα.

— Εἶναι τὸ πιὸ τρομαχτικὸ πλάσμα ἀπ’ ὅσα γεννήθηκαν στὸν κόσμο. Θὰ τὸν πᾶω στὴν Ἀμερική. Θὰ τὸν κάνω δημόσιο θέαμα. Θὰ κερδίσω ἀμέτρητα χρήματα.

Ἀμέσως βάζει τοὺς μαῦρους του μὲ τὰ τσεκούρια. Κόβουν μεγάλους κορμούς δέντρων.

Φτιάχνουν μ’ αὐτοὺς μεγάλο καὶ γερὸ κλουβί.

Οἱ κάθετοι κορμοὶ—τὰ κάγκελα—ἀπέχουν πολὺ ὁ ἓνας ἀπ’ τὸν ἄλλον.

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ταρζάν δοκιμάζουν. Μποροῦν εὐκόλα νὰ μπαينوβγαίνουν μέσα. Τὸ ἴδιο εὐκόλα θὰ χωροῦσε νὰ περάσει καὶ τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ Τερατάνθρωπου.

Σὲ λίγο τὸ κλουβί εἶναι ἑτοιμο. Ὅλοι μαζί, σπρώχνουν. Κλείνουν μέσα τὸν Μποχάρ. Ὑστερα, μ’ ἓναν κορμὸ δέντρον, κλείνουν καὶ τὸ τελευταῖο ἀνοιγμα.

‘Ο ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος εἶναι πιὰ γερὸ φυλακισμένος.

Τοῦ ρίχνουν ἀμέσως νερὸ στὸ κεφάλι. Τὸν συνεφέρνουν.

Καὶ νάτος! Πετιέται τώρα ὀρθός. Οὐρλιάζει τρομαχτικά. Πασχίζει νὰ βγεῖ ἔξω. Τὸ κορμὶ του χωράει εὐκόλα νὰ περάσει. Μὰ τὸ κεφάλι του ὄχι. Εἶναι πολὺ—πολὺ μεγάλο.

‘Ο τρομερὸς Μποχάρ ἔχει μαλιάσει. Δαγκώνει μὲ τὰ δόντια του τὰ χοντρά κάγκελα τῆς φυ-

λακῆς του. Ζητιάει νὰ σπάσει τὸ τεράστιο κλουβί.

Ἀλίμονο! Τίποτα δὲν καταφέρνει. Φοβερίζει θεοὺς καὶ δαίμονες :

— Ἀνοίχτε μου νὰ βγῶ. Θὰ σᾶς σπαράξω μὲ τὰ νύχια. Καθένας δὲν θὰ γλυτώσει ἀπ' τὰ δόντια μου !

Ὁ Ποχοπίζο στέκεται ἀγέρωγος ἔξω ἀπ' τὸ κλουβί. Τὸν συμβουλεύει :

— Ξέρεις τίποτα μάγκα ; Ἡ κεφαλά σου εἶναι μεγάλη. Δὲν χωράει ἀπ' τὰ κάγκελα. Θές νὰ στῇν κόψω γιὰ νὰ βγείς ;

Ὁ Μποχάρ δὲν ἀποκρίνεται. Ὁ νάνος παρεξηγιέται :

— Τότε κάτσε στὸ κλουβί νὰ μάθεις νά... κεληδᾶς !

Ο ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σὲ λίγο φθάνουν ἐκεῖ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι : Ἡ Ταταμπού. Ἡ Τζέϊν. Ἡ Χουχού. Ὁ Μπέιμπυ.

Εἶχαν ἀνησυχήσει στὴ σπηλιά. Βγῆκαν νὰ τοὺς βροῦν.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ φυλακισμένο Τερατάνθρωπο π ο. Ρωτάει τὸ νάνο :

— Ἐσύ, χρυσό μου, τὸν ἔκαρες... καναρίνι ;

Τῆς ἀποκρίνεται βαριά :

— Μάλιστα. Τοῦ λόγου μου ! Μπὰς καὶ δὲ σοῦ γεμίζω τὸ μάτι :

Ὁ Τερατάνθρωπος βλέπει πὺς μὲ τ' ἄγριο δὲν κάνει τίποτα. Ἀρχίζει νὰ μαλακώνει.

Παρακαλᾷ ν' ἀνοίξουν τὸ κλουβί. Νὰ τὸν ἀφήσουν λεύτερο.

— Θὰ φύγω ἀμέσως μακρυνᾷ.

Ἀγέλη ἀπὸ πεινασμένους λύκους χύνονται πάνω στὸν Γκαοὺρ καὶ στὴν πανθρία Ἑλληνίδα. Οἱ δύο σύντροφοι δρίσκονται σὲ τραγικὴ θέσι.

Δὲν θὰ κάνω καχὸ σὲ κανέναν !

Ὁ Ποχοπίζο εἶναι ἀνένδοτος :

— Ἀδύνατον μπάρμπα ! Τὸ μέλλον σου εἶναι στὸ Χόλλυγουντ ! Θὰ γίνεις ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου !

Ὁ Μὰξ Ἀρλὰν γελάει. Ἀμέσως μαζεύει τοὺς μαῖφρους του. Φεύγουν. Θὰ πᾶνε νὰ φέρουν ἐλέφαντες. Νὰ φορτώσουν τὸ τεράστιο βαρὺ κλουβί. Θὰ τὸ κατεβάσουν στὸ μεγάλο λιμάνι.

Ἀπὸ κεῖ μ' ἓνα καράβι θὰ φτάσει στὴ μακρυνὴ Ἀμερικὴ !

Ὁ Μποχάρ ἀπελπίζεται. Βλέπει πὺς οὔτε καὶ μὲ τὰ παρακάλια κάνει τίποτα. Βάζει σ' ἐνέργ-

γεια τὰ μεγάλα μέσα. Τοὺς ἐξηγεί :

— Κάπου στὴ Πέρα Ζούγκλα, βρίσκεται θαμμένος μεγάλος θησαυρός. Εἶναι ἓνας τεράστιος λάκκος γεμάτος ἀστραφτερό χρυσάφι. Μιὰ βαρειά πέτρινη πλάκα σκεπάζει τ' ἀνοιγμά του. Μ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ θὰ μπορούσατε νὰ φορτώσετε ἑκατὸ ἐλέφαντες !

Καὶ τοὺς δίνει κάθε σχετικὴ πληροφορία :

— Ὁ λάκκος μὲ τὸ θησαυρὸ βρίσκεται ἐκεῖ κι' ἐκεῖ. . . Πάνω πρὶν πλάκα ποὺ τὸν σκεπάζει εἶναι γιὰ σημάδι. ὁ σκελετὸς κάποιου ἀράπη. Ὅμως ἄγρυπνος φρουρὸς στέκει πάντα ἐκεῖ ἓνας τεράστιος στεριανὸς κάρβουρας. . . Ἀμα μὲ λευτερώσετε θὰ σᾶς βοηθήσω. Θὰ μπορέσετε νὰ πάρете τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν πιστεύει :

— Κόφτο μάγκα ! Τέτοια παραμύθια δὲν μασσᾶμε τοῦ λόγου μας !

Ἡ Χουχοῦ προσθέτει :

— Μᾶς συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Μποζάρ κάνει μεγάλο ὄγκο :

— Ἀν λέω ψέμματα, ὁ θεὸς Ζουόγκ νὰ μὲ κάψει μὲ τὴ φωτιά τ' οὐρανοῦ !

Ὁ Ταρζάν τὸν πιστεύει. Γυρίζει στὴ συντροφισσά του. Στὸ γιό του :

— Πρέπει νὰ τρέξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀρπάξουμε τὸ θησαυρὸ. Θὰ γίνουμε πλούσιοι ! Παντοδύναμοι !

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γκαοῦρ. Λέει στὴν πανώρια Ταταμπού :

— Πρέπει νὰ τρέξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀποκτήσουμε τὸ θησαυρὸ. Μὲ τοὺς ἐλέφαντες

νὰ κατεβάσουμε τὸ χρυσάφι στὸ μεγάλο Λιμάνι. Νὰ τὸ στείλουμε στὴ γλυκεῖα Πατρίδα μας. Στὴν Ἑλλάδα ! Ἐγὼ ἀκούσει πὺς εἶναι πολὺ φτωχὴ χώρα. Θὰ γίνει πλούσια ! Εὐτυχισμένη !

Τελευταία ἡ Χουχοῦ γυρίζει στὸν Ποκοπίκο :

— Τοὺς ἀκοῦς, χρυσὸ μου ; Ἐμένα κανένας δὲν μὲ λογαριάζει. Ποῦ τυγχάνω ἀνύπανδρος νεάνις. Ἀνευ προῖξ καὶ τὰ τοιαῦτα !

Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας κι' ἡ συντροφισσά του κάνουν νὰ ξεκινήσουν. Ὁ Ταρζάν μ' ἓνα πηδῆμα βρίσκεται μπροστὰ. Τοὺς φράζει τὸ δρόμο.

— Ὁχι, Γκαοῦρ ! Ὅ, τι βρίσκεται στὴ Ζούγκλα ἀνήκει σὲ μένα. Τὸν παντοδύναμο καὶ δοξασμένον Ἀρχοντὰ της ! . .

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται μπαρούτι :

— Δύο γαῖδαροι μαλλώνανε σὲ ξέρον ἀχνῶνα ! Βρέ· σεῖς ! . . Ἐγὼ δὲν ἔδεσα τὸ ποδάρι τοῦ μπάριμπα Κέφαλου ; Ἐγὼ δὲν τὸν ἔκανα νὰ γκρεμοτσιαστεῖ κάτω ; Ἀλλοιῶς ἔτσι ποὺ σᾶς, . . «τσούγγριζε», θὰ σᾶς εἶχε κάνει μακαρίτες ! . . Ἀρα τὸ ὁποῖον, ὁ θησαυρὸς εἶναι δικός μου ! Φωτιά βάξω καὶ τὸν καίω !

Ἡ Χουχοῦ ἐνθουσιάζεται. Σερβίρει τοῦ νάγκου τρομακτικὴ στράκα :

— Χράπ !

Καὶ προσθέτει :

— Γειά σου, Ἀντρακλά μου ! Γειά σου !

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἐπαναφέρει στὴν τάξη :

— Παρακαλῶ ! Μὴ θορυβῇτε ἐπὶ τοῦ... οβέγκου μου !

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμι-
πού διαμωρτύρεται στὸν Ταρζάν.

— Ὅχι. Τὸ χουσάφι θὰ τὸ
πάρουμε ἐμεῖς. Ἡ φτωχιά Πα-
τριδα μας ἔχει μεγάλη ἀνάγκη!

Ὁ Ταρζάν εἶναι δίκαιος ἄν-
θρωπος. Ἀλλάζει τώρα γνώμη.
Μουρμουρίζει :

— Τὸ χουσάφι ἀνήκει στὸν
Ποκοπίκο. Ἄς ἀποφασίσει αὐ-
τὸς ποῖος θὰ τὸ πάρει.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμιπού
συμφωνοῦν :

— Ναί. Ὁ θησαυρὸς εἶναι τοῦ
Ποκοπίκο.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού πα-
νηγνυρίζει προκαταβολικά :

— Φίνα ! Τὴν οἰκονόμησα τὴν
προῖς ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος ὑψώ-
νει ἀγέφωχος τὸ παραστηριό του.
Βάζει τὰ χεῖρα στὴ μέση. Ξε-
φωνίζει τὴν ἀπόφασί του :

— Τὸ χουσάφι εἶναι δικό μου.
θὰ πεῖ πὼς ἀνήκει σὲ μένα Ἀ-
φροῦ, τὸ λουτρό, ἀνήκει σὲ μένα
σημαίνει πὼς εἶναι δικό μου !
Μὲ παρακολουθεῖτε ; Διὰ ταῦτα
τὸ χαρίζω καὶ τὸ... δωρεῶν εἰς
μίαν μικρὰν καὶ πτωχήν...

Ἡ Χουχού τὸν διακόπτει :

— Εὐχαριστῶ χουστὸ μου ! Ὁ
θεὸς νὰ συγχωρέσει τ' ἀποθαμέ-
να σου !

Ὁ Ποκοπίκο ἐπαναλαμβάνει :

— Διὰ ταῦτα λέγω, τὸ χαρίζω
καὶ τὸ δωρεῶν εἰς μίαν μικρὰν
καὶ πτωχήν... χώραν ! Τὴν ἐνδοξη
κι' ἀθάνατη Ἑλλάς !

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία γί-
νεται μαρουτί :

— Οὐ νὰ χαθεῖς βλάξ ! Μὰ
μὴ θαρρεῖς πὼς με νοιάζει. Πφ.
Καρφάκι δὲν μοῦ καίγεται ! Ἐ-
γὼ θὰ παντρευτῶ καὶ ἄνευ

Τὸ λιοντάρι παρακολουθεῖ θῆμα
πρὸς θῆμα τὴν ὀμορφὴ Κόρη τῆς
Ζούγγλας. Ὁ Ταρζάν εἶναι ἔτοι-
μος νὰ τὸ χτυπήσει.

προῖς ! Ἄς εἶν' καλὰ τὰ κάλλη
μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμιπού, μα-
ζὶ μετ' τὸν Ποκοπίκο, ξεκινᾶνε
τώρα Τραβᾶνε γιὰ τὴν Πέρα
Ζούγγλα. Ἐκεῖ πού βρῖσκεται ὁ
σκελετὸς τοῦ ἀράπη. Τὸ καβού-
ρι τῆς στεριᾶς. Ὁ μεγάλος λάκ-
κος μετ' ἀμέτρητο χουσάφι...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγγλας
διώχνει τὸ γιό του καὶ τὴ
Χουχού :

— Γυρῶστε γρήγορα στὴ σπηλιά
μας. Ἐμεῖς θ' ἀργήσουμε. Ἐ-
χουμε κάποια δουλειά !

Ὁ Μπέμπον πρόθυμα ὑπα-
κούει. Ἡ πυγμαία θυμῶνει :

— Καλὲ γιατί δὲν μὲ παίρνετε μαζί σας ; Τὸ ξέρω ! Θέλετε νὰ μοῦ φάτε τὴν προῖξ ! Νὰ μείνω γεροντοκοροῦλα !

Ὁ Ταρζάν γνέφει στὸ γιό του. Ὁ Μπέιμπου τὴν ὑρπάζει ἀπ' τὸ κωμικὸ σουλούφι. Τὴ σέρνει σὰν σφαγμένο γουρουνόπουλο. Ἡ μαύρη γόησσα» διαμαρτύρεται :

— Καλὲ ἄσε με, χρυσό μου ! Ἄσε με πού κακοψόφο νάχεις ἀμπλιούμπλα ! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τὴν ἀφήνει. Προχωρεῖ μονάχος. Ἡ Χονχοῦ τὸν ἀκολουθεῖ γιὰ λίγο. Ὑστερα σταματάει. Κρύβεται σὲ κάπειο θάμνο.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει μονάχος τώρα μὲ τὴ συντροφίσσά του. Ἐξω ἀπ' τὸ κλουβὶ μὲ τὸ σκλαβωμένο Τερατάνθρωπο.

Ὁ Μποχάρ τοὺς τάξει λαγούς μὲ πετραξίλια :

— Δευτερώστε με! Θὰ σᾶς κάνω πλουσίους. Εὐτυχισμένους. Θὰ σπαράξω ὅλους τοὺς ἐχθρούς σας ! Θὰ μείνετε μονάχοι ἀφεντες μέσα στὴ Ζούγκλα !

Κανένας δὲν τοῦ δίνει σημασία.

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὴ Τζεϊν. Φεύγουν. Καθὼς προχωροῦν τῆς ἐξηγεῖ :

— Ξέρω κάποιο κρυφὸ πέρασμα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἀπ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ φτάσουμε γρήγορα στὴν Πέρα Ζούγκλα. Πῶ μπροστὰ ἀπ' τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού.

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ «ΓΟΗΣΣΑΣ»

Ἡ Χονχοῦ βγαίνει τώρα ἀπ'

τὴν κρυψώνα της. Γυρίζει πίσω. Φτάνει μορστὰ στὸ κλουβὶ τοῦ τρομαχτικοῦ Τερατάνθρωπου. Χανογελάει μελιστάλακτα :

— Ἀχ χρυσέ μου Μποχαράκο! Ἀφοῦ εἶχες θησαυρό, γιατί δὲν μοῦ τόλεγες, βλάχα ; ! Βέβαια, ἡγαλῶ τὸ Ποκοπιακάκι μου ! Μὰ σὰν πρόκειται περὶ διὰ συμφέρον, τὶ νὰ κάνω ... Θὰ πνίξω τὴν καρδιά μου ! Ἄλλως τε καὶ λόγου σου.... νοστιμούλης τυγχάνεις, πανάθεμά σε !

Ὁ Μποχάρ τὴν παρακαλεῖ. Ἀπ' τὰ μεγάλα μάτια του τρέχουν χοντρά δάκρυα. Σὰν ... κυδώνια.

— Καλὴ μου κοπέλλα... Σκαρφάλωσε πάνω στὸ κλουβί. Λῦσε ἓναν ἀπ' τοὺς κορμούς. Λευτερώσέ με ! Ἐγὼ ξέρω κι' ἄλλους κρυμμένους θησαυρούς. Θὰ στοὺς χαρίσω ὅλους !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἐνθουσιάζεται, Θὰ γίνεῖ πλούσια ! Θὰ μπορέσει νὰ παντρευτεῖ ὅλους τοὺς ἄντρες τοῦ κόσμου ! Ὁμορφους κι' ἄσχημους ! Ἀναστενάζει σπαραξικάρδια :

— Ἀχ, βάχ, Θεούλη μου. Διατὶ νὰ πλάσεις ἐπὶ τοῦ Κόσμου τούτου καὶ ἄλλας γυναίκας ! Γιατὶ δὲν μ' ἀφηνες., μοναχοκόρη ;

Ἀποκρίνεται σὸν Μποχάρ :

— Μάλιστα, χρυσό-μου. Τερατάνθρωπάκι ! Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ δι' ἐσέ.

Σκαρφαλώνει σβέλτη στὸ κλουβί. Ἀρχίζει νὰ λύνει ἓναν ἀπ' τοὺς κορμούς. Δὲν προφταίνει τὴν ἴδια στιγμή ἀπαίσιο τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ σκίζει τὸν ἀέρα.

Ἡ ἀμοιρη πυγμαία τ' ἀναγνωρίζει τρομαγμένη.

Εἶναι δ' φοβερὸς Νταμπούχ !
Ὁ τρολλὸς γοριλάνθρωπος τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Χουχού γκρεματσακίζεται ἀπ' τὸ κλουβί. Τρέχει. Σκαρφαλώνει στὸ πιδ κοντινὸ δέντρο. Κρύβεται στὰ πυκνά κλαδιά του. Παρακολοῦθεϊ.

Ὁ Νταμπούχ, φτάνει τώρα μπροστὰ στὸ κλουβί. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀντικρύζει κι' αὐτὸς τὸν τρομερὸ Τερατάνθρωπο. Νοιώθει πὼς εἶναι πιδ δυνατός. Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ μανιάσει.

Περνάει ἀπ' τὰ κάγκελα. Μπαίνει μέσα στὸ κλουβί. Θέλει νὰ σπαράξει τὸν ἄγνωστο φυλακισμένο.

Τρομαχτική πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀνθρωπομορφα θεριά.

Ὁ Νταμπούχ σκίζει μὲ νύχια καὶ δόντια τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ ἀπαίσιου ἀνθρωποφάγου.

Ὁ Μποχάρ γιὰ λίγες στιγμὲς σαστίζει. Ὅμως γρήγορα συνέχεται. Ἀρπάζει μὲ λύσσα καὶ μανία τὸν γοριλάνθρωπο. Τὸν χτυπάει κάτω σάν χταπόδι. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ὁ Γκαούρ θὰ μπορούσε νὰ κάνει τὸ ἴδιο στὸν Ποκοπίκο. Ὁ γοριλάνθρωπος βρίσκεται τώρα σὲ τραγικὴ θέση. Λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένουν.

Ἡ Χουχού βλέπει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Γρήγορα κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο. Ψάχνει γύρω. Βρίσκει κάποιο χοντρὸ κλαδί. Ἀπ' αὐτὸ ποῦχαν κόψει οἱ ἀραπάδες. Τὸ παίρνει μὲ λαχτάρα. Τρέχει κοντὰ στὸ κλουβί. Τὸ δίνει στὸ Νταμπούχ !

— Πάρτο, χουσό μου ! Ἰατί νὰ πᾶς χαμένος ! Νοστιμούλης εἶσαι καὶ σύ !

Ὁ γοριλάνθρωπος τ' ἀρπάζει χαρούμενος. Πηδάει πάνω στὸ Μποχάρ. Ἀγκαλιάζει τὸ σβέρκο του μὲ τὰ πόδια. Σηκώνει τὸ χοντρὸ ρόπαλο. Δίνει τρομαχτικὰ χτυπήματα στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ φοβεροῦ Τερατάνθρωπου !

Ὁ Μποχάρ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις. Οὐρλιάζει τρομαχτικά. Πασχίζει νὰ πετάξει ἀπὸ πάνω του τὸν ὀχληρὸ ἀντίπαλο.

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Ὁ Νταμπούχ ἔχει θροναστεῖ γερὰ στὸ σβέρκο του. Συνεχίζει νὰ τὸν χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι.

Τὰ δυὸ ἀνθρωπομορφα θεριά παλεύουν μ' ἀφάνταστη λύσσα !

Τέλος τὸ κλουβί δὲν ἀντέχει. Ἀνοίγει σ' ἓνα σημεῖο του.

Οἱ δυὸ γίγαντες βρίσκονται ἔξω. Συνεχίζουν τὴ θανάσιμη μονομαχία.

Τὰ οὐρλιαχτὰ τους συνταράζουν γῆ κι' οὐρανό !

Καὶ νὰ: Σὲ λίγες στιγμὲς ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ. Εἶναι ὁ Μάξ Ἀρλαν. Οἱ μαύροι του σέρνουν πίσω τρεῖς γιγαντόσωμους ἐλέφαντες.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης βλέπει μὲ φρίκη τὸ κακὸ ποῦ γίνεται. Τραβᾷ τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ...

Ὁ Τερατάνθρωπος τρομάζει πάλι. Νομίζει πὼς εἶναι κεραυνός. Παρατάει τὸν ἀντίπαλο. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

Ἡ Χουχού κάνει ξανά νὰ σκαρφαλώσει στὸ δέντρο. Ὁ

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν ἀντικρύ-
ζουν τὸν ἀτίμητο θυμαύρ! Τὰ
μάτια τους θαμπώνουν ἀπ’ τὴν
λάμψη του!

Νταμπούχ προσφταίνει. Τὴν ἀρ-
πάζει στὴν ἀγκολιὰ του. Τρέχει
κι’ αὐτὸς ἀλαφιασμένος. Τρα-
βάει κατὰ τὸ λημέρι του!

‘Ας τὸν παρακολουθήσουμε...
Νάτος: Φτάνει κάποιος ἐκεῖ.
Πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιὰ βροίσκε-
ται τὸ θρυλικὸ καλύβι του. Σ’
αὐτὸ θρονιάζει τὴ Χουχού. Τὴν
ταΐζει. Τὴν ποτίζει. Τῆς κάνει
χίλιες δυὸ περιποιήσεις.

Μ’ ὅλ’ αὐτὰ θέλει νὰ τῆς δεί-
ξει τὴν εὐγνώμοσύνη του! Γιὰ
τὸ ρόπαλο ποὺ τοῦδωσε νὰ τὸν
σώσει.

‘Ομως ἡ «μαύρη γόησσα»

παίρνει τὸ ζήτημα ἄλλοιως. Νο-
μίζει πὺς ὁ γοριλάνθρωπος τὴν
ἀγάπησε. Πὺς τὴν ἔκλεψε γιὰ
νὰ τὴν κάνει συντροφισσα τῆς
ζωῆς του.

‘Ετσι ἀρχίζει τὰ νάζια:

— Νὰ σοῦ πῶ, χρυσό μου.
Τοῦ λόγου μου ἀγαπῶ τὸν Πο!
κοπικό. Εἶναι... ἀρραβωνιαστήρ
μου! Θὰ κουραστεῖς πολὺ νὰ με
κάνεις νὰ σ’ ἀγαπήσω! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι’ ὅλας!

‘Ο καλόκαρδος Νταμπούχ ξε-
καρδιζεται στὰ γέλια:

— Χού, χού, χού! Χού, χού,
χού!

‘Η Χουχού ἀναστενάζει:

— ‘Αχ!... Καὶ στὸ γέλιο σου
ἀκόμα, τὸ γλυκὸ μου ὀνοματάκι
λές! ‘Εχεις ξετρελλαθεῖ μαζί
μου, πὺς κακοχρόνο νάχεις!...
Μὰ δὲν σοῦ ρίχνω κι’ ἄδικο:
Εἶμαι τόσο ὡραία ἢ ἀφιλότιμη!
Τόσον... μούρλια, πανάθεμά με!
Φτού μου! Φτού μου! Φτού μου!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

‘Ας ἀνοίξουμε τώρα τ’ ἀνά-
λαφρα φτερά τῆς φαντασίας
μας! ‘Ας φτερονόγισουμε στὴν
Πέρα Ζούγκλα!

‘Ο Γκαούρ ἡ πανώρια Τατα-
μπού κι’ ὁ Ποκοπικό, περνᾶνε
τὸ μεγάλο Ποτάμι. Μιά βάρκα
τῶν ἰθαγενῶν, τοὺς φέρνει γρή-
γορα στὴν ἀντικρυνή ὄχθη.

Προχωροῦν ἀμέσως βιαστικοί.
‘Ομως, λίγο πρὶ πέρα, τραγικὴ
περιπέτεια τοὺς περιμένει,

Μεγάλῃ ἀγέλῃ ἀπὸ πεινασμέ-
νους λύκους παρουσιάζεται
μπροστά. ‘Ολοι μαζί χύνονται
μὲ μανία. Ζητᾶνε νὰ κατασπα-
ράξουν τοὺς δυὸ συντρόφους

καὶ τὸ γάτο.

Ὁ μελαψὸς Ἑλληνας σφίγγει μὲ λύσσα τὸ ρόπαλο. Ἡ πανώρια Κόρη τραβάει τὸ μαχαίρι της. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ δέχονται ἀτρόμητοι τὴ φοβερὴ ἐπίθεση. Χτυποῦν ἀλύπητα τὰ πεινασμένα ἀγρίμια. Ἀτέλειωτη πάλη ἀρχίζει. Τρομαχτική!

Ὁ φοβερὸς Ποκοπίκο δὲν... δειλιάζει. Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη ὀδοντωτὴ χατζάρα του. Στριγγλίζει ἄφοβα:

— Τοῦ λόγου μου μάγκες, πάω πάσο! Μὲ τέτοια σαχλαμάριζα θεριά, δὲν καταδέχομαι νὰ χτυπηθῶ! Ὁλέ!

Τὸ βάσει σὰν τρελλὸς στὰ πόδια. Οἱ φτέρνες χτυπάνε στ' αὐτιά του.

Ἕνας ἅπ' τοὺς λύκους τὸν βλέπει. Παρατάει τὴ μάχη. Τρέχει ξωπίσω του. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξει.

Ὁ νῆνος βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι. Ἡ ἀπόγνωση τοῦ δίνει ἀπελπισμένο κουράγιο. Καὶ νὰ: Τὴ στιγμή πού ὁ λύκος φτάνει κοντὰ του, κάνει κάτι ἀπίστευτο. Πηδάει σὰν ψύλλος! Βρίσκεται καβάλλα στὴ ράχη τοῦ ἀγριμοῦ.

Ὁ λύκος κάνει μερικὲς στροφές. Πασχίζει νὰ τὸν ξεφορτωθεῖ. Τινάζεται κάμποσες φορές. Τίποτα. Ὁ νῆμος ἔχει ριζώσει γερὰ πάνω του.

Τ' ἀγρίμια αὐτὰ ἔχουν κι' ἕνα ἐλάττωμα: Ὁ λαίμους τοὺς εἶναι ἀπάνταστα δυσκίνητος. Μονοκόματος.

Ἔτσι ὁ λύκος δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι. Νὰ δαγκώσῃ τὸν ὀχληρὸ καβαλλάρη.

Τέλος ζητάει νὰ σωθεῖ μὲ τὴ

φυγῇ. Τρέχει σὰν τρελλός.

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται. Μὲ τὴ χατζάρα τὸν χτυπάει οἷο κεφάλι. Στριγγλίζει:

— Βαρδάτε μπρόσοος! Πίσω μάγκες καὶ σὰς ἔφαγααι!

Ὁ Γκαοὺρ μὲ τὸ ρόπαλό του χτυπάει πολλοὺς λύκους. Τὰ πεινασμένα ἀγρίμια τρομάζουν. Ἰνυρίζουν. Τρέχουν νὰ σωθοῦν. Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαντας τὰ κυνηγάει. Ξεμακραίνει κάμποσο. Τέλος σταματάει.

Ἀλίμονο! Ἡ πανώρια Ταταμποὺ δὲν βρίσκεται κοντὰ του.

Φωνάζει. Ψάχνει νὰ τὴ βρεῖ. Τίποτα. Ἡ μελαψὴ Κόρη ἔχει γίνει ἄφαντη.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὴν Ταταμπού. Ἐκεῖνη εἶχε πάρει ἀντίθετη κατεύθυνση. Κυνηγοῦν ἄλλους λύκους. Ξεμακρυνε ἄλλο τόσο ἅπ' τὸ σημεῖο πού γινόταν τὸ μαζελεῖο.

Ἔτσι χάνει κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπημένο κι' ἄγνὸ σύντροφό της. Φωνάζει. Ψάχνει μάταια νὰ τὸν βρεῖ.

Ὅμως ἡ ἀπόσταση πού τοὺς χωρίζει τώρα, εἶναι μεγάλη. Ὁ ἕνας δὲν ἀκούει ἱτὴ φωνή τ' ἄλλουνοῦ.

Ἡ Ταταμποὺ φαντάζεται πὼς ὁ Γκαοὺρ θὰ τράβηξε γιὰ τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ θησαυρὸς τοῦ Τερατάνθρωπου. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξαφάνισή του.

ΠΑίρνει βιαστικὴ τὸ δρόμο κατὰ χεῖ.

Φτάνει ἀλαφιασμένη.

Ἀντικρύζει τὸ σκελετὸ τοῦ Ἀράπη. Βλέπει τὸ τεράστιο καὶ τρομαχτικὸ στεριανὸ Καβούρι.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ ξανθὴ Τζέιν παλεύουν ἀπεγνωσμένα μὲ τοὺς κανιβάλους. Ποτὲ δὲν εἶχαν βρεθεῖ σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο.

Κοιμᾶται πάνω σὲ μεγάλη βουριά πλάκα. Αὐτὴ ποὺ σκεπάζει τὸ λάκκο μὲ τ' ἀμέτρητο χρυσάφι !

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητη. Ἀναποφάσιστη. Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Τραγικὴ περιπέτεια τὴν περιμένει.

Τεράστιο θηλυκὸ λιοντάρι χύνεται ξαφνικὰ πάνω της. Ζητάει νὰ τὴ σπαράξει.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν δειλιάζει ποτέ. Τραβάει τὸ φοινικὸ μαχαίρι της. Κάνει νὰ χτυπήσει τὸ τρομερὸ θηρίο ..

Ὅμως δὲν τ' ἀποφασίζει. Τὸ λιοντάρι εἶναι γιγαντόσωμο. Κα-

ταλαβαίνει πῶς μ' ἓνα χτύπημα δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὸν σκοτώσει. Λαβωμένο, καθὼς θάναί, θὰ μανιάσει πιότερο. Θίναί ἀδύνατο πιά νὰ γλυτώσει ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του !

Ἀμέσως βάζει σ' ἐνέργεια ἓνα τέχνασμα. Κι' ἄλλες πολλὲς φορές ἔχει σωθεῖ μ' αὐτό. Μὲ γρήγορη κίνηση, ἀγαποδογυρίζει τὸ κορμί της. Ἀρχίζει νὰ περπατᾷ μὲ τὰ χέρια. Τὰ πόδια της βρίσκονται ψηλὰ στὸν ἀέρα !

Τὸ λιοντάρι κόβει τὴ φόρα του. Στοματᾷ. Κυττάζει παραξενεμένο τ' ἀλόκοτο αὐτὸ πλάσμα.

Ἡ Ταταμπού, ὅπως στέκεται

τώρα, δὲν μοιάζει στὰ μάτια του οὔτε μὲ θεοῖο, οὔτε μ' ἄνθρωπο! Τὴν παρακολουθεῖ βῆμα ἅρὸς βῆμα. "Ὅμως φοβάται νὰ πλησιάσει. Νὰ τῆς κάνει κακό.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

"Ὡς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μαζί μὲ τὴ συντροφισσά του περνᾶνε τὸ μεγάλο Ποτάμι. Βγαίνουν πρὶ γρήγορα ἀπ' τὸν Γκαούρ στὴν Πέρα Ζούγκλα.

Προχωροῦν κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ λάκκος μὲ τὸ χρυσάφι. "Ὅμως εἶναι καὶ σ' αὐτοὺς γραφτὸ νὰ περάσουν μεγάλο κίνδυνο.

"Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους καννίβαλους χύνεται νὰ τοὺς

ἀρπάξει. Οἱ δυὸ σύντροφοι πηλείουν ὑπεράνθρωπα μαζί τους. Χτυποῦνται μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Τέλος καταφέρνουν νὰ ξεφύγουν. Οἱ μισοὶ ἀνθρωποφάγοι κυνηγᾶνε τὸν Ταρζάν. Οἱ ἄλλοι μισοὶ τὴν Τζέιν.

"Ἔτσι οἱ δυὸ Ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας χάνονται κι' αὐτοί. Μάταια ὁ ἕνας ψάχνει νὰ βρεῖ τὸν ἄλλον!

"Ὅμως ἡ Τζέιν στέκεται ἀτυχη. Καθὼς ψάχνει γιὰ τὸ σύντροφό της, πέφτει ξανά στὰ χέρια τῶν Καννίβαλων. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν πιάνουν. Τὴν τραβᾶνε γιὰ τὸ πρωτόγονο χωριό τους. Ἐκεῖ θὰ τὴν πῆσουν ζωντανή. Θὰ παρηγορήσουν τὴν πείνα τους.

"Ἐνας τεράστιος στεριανὸς κάδουρας κυνηγᾷ τοὺς δυὸ συντρόφους. Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού ναιῶθουν ἀφάνταστη φρίκη.

Ὁ Ταρζάν δὲν τὸ ξέρει αὐτό. Νομίζει πὺς ἡ συντροφισσά του τραβήξε γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ σκελετός τοῦ Ἀράπη. Ποῦναι κρυμμένος ὁ μεγάλος θησαυρός!

Τραβᾷ κατὰ κεῖ..

Ξαναγυρίζουμε στὸ Γκαούρ.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ ψάχνει γιὰ τὴ χαμένη συντροφισσά του.

Ξαφνικά στ' αὐτιά του φθάνουν ἄγριες φωνές. Ἀλαλαγμοὶ ἀνθρωποφάγων!

Σφέλτος κρύβεται κάπου. Παρακολοῦθεῖ. Καὶ νά: Ἐνα μπουλούκι μαῦροι καννίβαλοι περνοῦν ἀπὸ μπροστά.

Μαζί τους σέρνουν βαύνανσα τὴν πανώρια κι' ἀτρόμητη Τζέιν.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας καταλαβαίνει: "Ἡ γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια σίγουρα θάρθε στὴν Πέρα Ζούγκλα μαζί μὲ τὸ σύντροφό της. Θέλουν νὰ προλάβουν ἐκεῖνοι: Ν' ἀρπάξουν τὸν κρυμμένο θησαυρό!

Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ θυμώσει. Κάνει τὴν ψυχὴ του νὰ πλημμυρίσει ἀπὸ ἀγανάκτηση!

Ὅμως στιγμὴ δὲν χάνει. Σὰν τρολλὸς χύνεται στοὺς ἀνθρωποφάγους. Παλεύει μαζί τους σὰν μανιασμένο λιοντάρι.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ θυρῆκοῦ Ἑλληνα, εἶναι τρομαχτικὴ! Γ' ὀργὸν οἱ Καννίβαλοι παρατᾶνε τὸ θῦμα. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ τομάρια τους. Ἡ Τζέιν ἔχει σωθεῖ.

Μιλάει στὸν Γκαούρ γιὰ τὴν περιπέτειά τους. Ὁμολογεῖ πὺς ἦρθαν μὲ τὸν Ταρζάν κρυφὰ στὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀρπά-

ξουν τὸ χρυσάφι τοῦ Μασάο.

Ὅμως ἀπὸ κινδύνειρε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴ σώσει, μετανοῶνει γι' αὐτό. Τοῦ ζητᾷ νὰ τὴ συχωρέει.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει μεγάλη καρδιά. Δὲν κρατᾷ κακία σὲ κανέναν!

Κι' οἱ δύο μαζί τώρα πρᾶχνουν νὰ βροῦνε τὸν Ταρζάν. Τὴν Ταταμπού.

Ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι κοντὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν τραβᾷ, ὅπως εἶδαμε, γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρός.

Καὶ νά: Φτάνει ἐκεῖ σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμὴ. Ἀντικρύζει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα. Τὴ βλέπει νὰ σφίγγει τὸ μαχαίρι. Ἐνα πεινασμένο θηλυκὸ λιοντάρι εἶναι ἔτοιμο νὰ χυθεῖ πάνω της.

Ὁ λευκὸς γίγαντας κρύβεται κάπου. Δὲν θέλει νὰ τὸν δεῖ κι' ἐκείνη.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀναποφάσιτος. Μέσα του γίνεται πάλη. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει: Ν' ἀφήσει τὸ λιοντάρι νὰ σπαράξει τὴ συντροφισσα τοῦ Γκαούρ; Ἐτοί θὰ γίνε, πρῶτος αὐτός, κύριος τοῦ μεγάλου θησαυροῦ. Ἢ νὰ χυθεῖ πάνω στὸ πεινασμένο θερίο; Νά τὴ σώσει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου;

Ὁ Ταρζάν ἔχει μεγάλη καρδιά. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει τέτοιο ἔγκλημα. Τέτοια ἀνάνδρη πράξη. Σφίγγει τώρα μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του. Ἐρχεται κρυφὰ πίσω ἀπ' τὸ λιοντάρι. Μ' ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα βρίσκεται πάνω του. Τὸ καβαλάει. Τὸ

ζυγνάει στο σβέρχο. Τὸ σω-
ριάζει νεκρὸ.

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει σωθεῖ.
Ἀγκαλιάζει μ' εὐγνωμοσύνη τὸν
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν
φιλάει στὸ μέτωπο.

— Σ' εὐχαριστῶ Ταρζάν! Εἶσαι
ἀτρόμητος! Εἶσαι ὑπέροχος σάν
τὸν Γκαούρ!

Σὲ λίγο ποδοβολήτὸ ἀνθρώπι-
νο φτάνει στ' αὐτιά τους. Εἶναι
ὁ Γκαούρ κι' ἡ Τζέιν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' ἡ συντρόφισσά του σμίγουν
πάλι. Κι' οἱ δύο μαζί τώρα ἐπι-
μένουν.

— Ὁ θησαυρὸς ἀνήκει σ'
ἐμᾶς. Μονάχα δικός μας θὰ γί-
νει. Θὰ τὸν στείλουμε στὴν Πα-
τρίδα μας. Τὴ μεγάλη καὶ πάν-
τοδύναμη Ἀγγλία.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ
τοὺς ἀκοῦνε. Δὲν βγάζουν μιλιὰ.
Εἶναι ἔτοιμοι νὰ χυθοῦν πάνω
τους. Νὰ τοὺς σπαράξουν μὲ
νύχια καὶ δόντια.

Ὅμως, ὅπως πάντα, προτιμᾶ-
νε νὰ ὑποχωρήσουν.

Τὰ μάτια τοῦ μελαμποῦ παλι-
καριῶ βουρκώνουν γι' αὐτὴ τὴν
ἀδικία. Μουρμουρίζει στὸν Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας.

— Ἀς εἶναι!.. Πᾶρε ἐσὺ
τὸ χρυσάφι. Στείλτο στὴν πλού-
σια Πατρίδα σου, νὰ γίνει ἀκόμα
πιο πλούσια!.. Ἡ δική μου
Πατρίδα ἔχει τὴν Τιμὴ καὶ τὴ
Δόξα της. Δὲν χρειάζεται ἄλλους
θησαυροὺς! Τραβάει τὴν πανώ-
ρια Κόρη. Φεύγουν ἀργὰ. . .

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν γυρί-
ζουν. Κυττάζουν τὸ τεράστιο
τρομαχτικὸ Καβούρι τῆς στεριάς.
Τὸ βλέπουν νὰ ζυγνάει. Νὰ ση-

κώνεται. Νᾶναι ἔτοιμο νὰ χυθεῖ
πάνω τους.

Καταλαβαίνουν πὼς δὲν μπο-
ροῦν νὰ τὰ βάλουν μαζί του.
Ἄν κάνουν πῶς ζυγώνουν στὸ
θησαυρὸ, θὰ τοὺς σπαράξει μὲ
τὶς τεράστιες δαγκάνες του.

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας εἶναι πονηρὸς σάν ἄλεπού.

Ξέρει πὼς ὁ Κάβουρας φοβᾶ-
ται ἀπάνταστα τὴ φωτιά. Μαζὶ
μὲ τὴ συντρόφισσά του κατα-
φέρνουν ν' ἀνάψουν μερικὰ ξε-
ρά κλαδιά. Τὰ κρατᾶνε φουντω-
μένα στὶς φλόγες. Προχωροῦν
κατὰ τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ὁ
θησαυρὸς.

Τὸ τεράστιο καβούρι τρομάζει.
Γυρίζει ἀμέσως. Φεύγει ὅσο πιὸ
γρήγορα μπορεῖ.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν εἶναι
πιά λεύτεροι. Μὲ λίγα βήματα
φτάνουν πλὰι στὸ σκελετὸ τοῦ
Ἀράπη. Σηκώνουν τὴ μεγάλη
βαριὰ πλάκα.

Καὶ νά: Μὲ γοιγλωμένα μά-
τια ἀντικρύζουν τ' ἀστραφτερὸ
χρυσάφι. Τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ.

Στὸ μεταξὺ τ' ἀναμμένα κλα-
διά ποῦ κρατᾶνε, ἔχουν σβῆσει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' ἡ συντρόφισσά του κλείνουν
πάλι τὴν πλάκα. Τὸ χρυσάφι
ἔχει θαμπώσει τὰ μάτια τους.
Τὸ νοῦ τους. Φεύγουν ἀμέσως.
Ψάχνουν νὰ βροῦν ἐλέφαντες.
Νὰ γυρίσουν νὰ τὸ φορτώσουν.

Ἀλίμονο! Σαστισμένοι καθὼς
εἶναι, δὲν προσέχουν. Λίγο πιὸ
πέρα ὁ τεράστιος κάβουρας πα-
ραμονεύει. Χύνεται νὰ τοὺς ἀρ-
πάξει μὲ τὶς τρομαχτικὲς δαγκά-
νες του.

Ἡ Τζέιν τραβάει τὸ πιστόλι
της. Πυροβολεῖ. Τίποτα. Ἡ

‘Ο τεράστιος Κάβουρας παλεύει τώρα με τόν Τερατάνθρωπο Μποχάρ και τόν Νταμπούχ.

σφαίρα οὔτε γρατζουνιά δέν κάνει στο χοντρό σκληρό καβούκι του.

Γιά νά σωθοῦν, τὸ βάζουν κι οἱ δυὸ στὰ πόδια. Τρέχουν σάν τρελλοί. Τραβάνε κατὰ τὸ μεγάλο ποτάμι.

Ὅμως τὸ τρομερὸ Καβούρι τοὺς ἀκολουθεῖ. Τοὺς κυνηγάει βήμα πρὸς βήμα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύουν νὰ τοὺς φτάσει. Νὰ τοὺς κόψει στὰ δυὸ μετὶ τῆς φοβερῆς δαγκάνης.

Προχωροῦν ἀρεκετὰ ἔτσι. Μαζί κι’ οἱ δυὸ. Φαβᾶται ὁ ἕνας ν’ ἀρήσει τὸν ἄλλον. . . Ὁ τρόμος κι’ ἡ φρίκη πὺν νοιώθουν, δίνει

δόναμη στὰ στήθεια τους. Βγάζουν τρομερὰ δυνατὰς φωνές :

— Βοήθειααα ! Βοήθειααα !

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμποῦ παρουσιάζονται μπροστὰ τους. Ἔχουν ἀκούσει τὰ ξεφωνητὰ. Ἐρχονται νὰ τοὺς βοηθήσουν. Νὰ τοὺς σώσουν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μετὸ τρομαχτικὸ ρόπαλό του. Ἡ πανώρια Κόρη μετὸ φοινικὸ μαχαίρι της. Χτυποῦν κι’ οἱ δυὸ μετὸ λύσσα τὸ θεριό. . .

Δέν προφταίνουν νὰ κάνουν τίποτα.

Ὁ ἀπαίσιος Κάβουρας ἀπλώνει τὴ μιὰ ἀπ’ τῆς δυὸ τερεάστιες δαγκάνες του. Ἀρπάζει τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν. Μετὴν ἄλλη τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ. Γυρίζει. Τραβᾶει ἡσυχος πιά γιὰ τὴ φωλιά του. Ἐκεῖ κοντὰ στο σκελετὸ τοῦ Ἀράπη. Πάνω στὴ βαριὰ πλάκα πὺν κρύβει τὸν ἀτίμητο θησαυρό. . .

Οἱ δυὸ ἄνδρες κι’ οἱ δυὸ γυναῖκες, οὐρλιάζουν ἀπ’ τοὺς φρικτοὺς πόνους !

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

Τὴν ἴδια στιγμή κατὶ ἀναπάντεχο γίνεται. Κατὶ ἀπίστευτο !

Ἐνας μεγαλόσωμος λύκος παρουσιάζεται. Τρέχει μανιασμένος ! Στὴ ράχη του βρίζεται καβάλλα ὁ φοβερός καὶ τρώμερός Ποκοτίκο. Ἀνιμίζει πανηγυρικὰ τὴ σκουριασμένη κι’ ὀδοντωτὴ χατζάρα του !

Ὁ φόβος ἔχει τυφλώσει τὸ Λύκο. Τρέχει χωρὶς νὰ βλέπει μπροστὰ του. . .

Καὶ νά : Πέφτει σάν στραβὸς πάνω στὸν τεράστιο στεριανό

Κάβουρα.

‘Ο Ποκοπίκο ξεφεύγει απ’ τή ράχη τοῦ Λύκου. Χωρίς νά καταλάβει βρίσκεται πάνω στοῦ μαλλιάρη καβούκι τοῦ Καβουριού. Γατζώνεται γερά κι’ ἐκεῖ. Ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος :

— ‘Από λυκοζαβαλλάρης, καβουροκαβαλλάρης ! ‘Οσο πάμε κι’ ἀνεβαίνουμε !

Στή μιὰ δαγκάνα τοῦ καβουριού βλέπει πιασμένους τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τζέιν. Στὴν ἄλλη τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού. Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τοὺς φωνάζει :

— ‘Ε, λεβέντες ! Ποῦ τόν... πῶτε τὸν Κάβουρα ;!

‘Αμέσως σηκώνει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Κάνει νά τὴν κωφώσει στοῦ καβούκι τοῦ θεριοῦ. Νά τὸ σκοτώσει.

Χαμένος κόπος ! ‘Η ράχη τοῦ Καβουριού εἶναι σκληρὴ σὰν βράχος. Τίποτα δὲν μπορεῖ νά κάνει.

‘Ομως παρὰ ξενό ! Σὲ κάθε χτύπημα βλέπει τὸν Κάβουρα νά χοροπηδαεῖ. Κι’ ἀμέσως νά τρέχει.

‘Ο νάνος βγάζει συμπέρασμα :
— Γαργαλιέται ὁ μάγκας ! Ζηλιάρης θάνα !

Πραγματικά. ‘Ολα τὰ καβούρια γαργαλιῶνται πάνω στὴ ράχη τους.

Τὸ θεριὸ τώρα ἔχει μανιάσει. Θέλει νά ξύσει τὴ ράχη του. ‘Ομως οἱ δαγκάνες δὲν φτάνουν νά γυρίσουν τόσο πίσω.

Τὸ τεράστιο θεριὸ δὲν νοιώθει τὸ βάρος τοῦ Ποκοπίκο πάνω στοῦ καβούκι του. Μόνο τὸ γρατζούνισμα τῆς χατζάρας νοιώθει.

‘Ο νάνος λυπᾶται εὐκολα. Φωνάζει στὸν Κάβουρα :

— ‘Ε, φίλε ! ‘Αν καταλαβαίνεις πὼς κουράστηκες, κάνε στάση νά κατέβω !...

Καὶ δόστου χτυπάει μὲ τὴ χατζάρα τὸ καβούκι του.

Σιγά-σιγά ὅμως προσέχει κατὶ :
‘Οταν τὸν γρατζουνάει ἀριστερά, ὁ Κάβουρας γυρίζει δεξιᾶ.
‘Οταν τὸν γρατζουνάει δεξιᾶ γυρίζει ἀριστερά.

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος :

— Φίνα τιμονάκι ἀνακάλυψα ; ἀδερχέ μου !

Τώρα μπορεῖ καὶ τὸν κατευθύνει ὅπου θέλει...

Καὶ νά : Σὲ λίγο τὸν φέρνει στοῦ μεγάλο Ποτάμι.

‘Ο νάνος γαργαλαεῖ μὲ τὴ χατζάρα τὴ ράχη του. ‘Ο κάβουρας μπαίνει μέσα στοῦ νερό. Κολυμπάει θαυμάσια. Καθὼς προχωρεῖ μοιάζει μὲ βάρκα ἀναποδογυρισμένη.

Στὶς δαγκάνες του ὅμως κρατάει πάντα τοὺς τέσσερες συντρόφους. Οἱ ἄμοιροι βογγάνε βραχνά. Πονεμένα... Λίγο ἀκόμα κι’ οἱ ψυχές τους θά πετάξουν στὸν οὐρανό !...

Μέσα στοῦ ποτάμι οἱ κροκόδειλοι μυρίζονται τὸ τεράστιο καβούρι. Τὸ τριγυρίζουν. ‘Ομως ἡ ἐμφάνισή του εἶναι ἀπάνταστα τρομαχτικὴ. Κανένας δὲν τολμαεῖ νά τὸ πειράξει.

‘Ο Ποκοπίκο βγάζει πάλι συμπέρασμα :

— Μόλις εἶδανε τὴ χατζάρα μου, τοὺς πῆγε «νά» !

Τέλος φτάνουν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

‘Ο νάνος ὅλο γαργαλαεῖ τὸν

τεράστιο κάβουρα. Ἐκείνος δὸς
του καὶ τρέχει...

Ξαφνικά, κάτω ἀπ' ἓνα θεό-
ρατο δέντρο, ἀντικρύζουν τὸν
Μποχάρ.

Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος
χύνεται μανιασμένος πάνω στὸ
καβούρι. Ζητάει ν' ἀρπάξει ἀπ'
τις δαγκάνες του τοὺς τέσσερες
συντρόφους. Νὰ τοὺς σπαράξει
αὐτὸς. Μὲ τὰ δόντια του.

Τὸ θεριὸ ἀνοίγει ἀμέσως τὶς
δαγκάνες. Παρατάει τὰ θύματα.
Ἀρπάζει τὸν Μποχάρ.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει ἀπ' τὸ
καβούρι.

Ὅλοι μαζί σκαρφαλώνουν στὰ
κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου.

Κάτω μεγάλο κακὸ γίνεται.
Ὁ Τερατάνθρωπος καὶ τὸ θε-
ριὸ παλεύουν. Χτυπιῶνται μὲ
λύσσα.

Ὁ νάνος θαυμάζει ἀπὸ ψηλά
τὸν τεράστιο Κάβουρα. Ἀνα-
στενάζει:

— Ἔ, ὅε νὰ τὸν εἶχα ψητὸ
στὰ κάβουνα. Αὐτὸς εἶναι με-
ξὲς γιὰ οὕςο!

Ξαφνικά πάνω ἀπ' τὰ ψηλά
κλαδιά τοῦ δέντρου ἀκούγεται
γλυκεῖα φωνάρα:

— Καλῶς ὀρίσατε! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὅλοι μαζί σηκώνουν τὰ κε-
φάλια, Ἀντικρύζουν τὴ μελιστά-
λακτι Χουχού! Ἐξω ἀπὸ μιὰ
ξυλῆνια καλύβα.

Τώρα καταλαβαίνουν πὺς βρί-
σκονται στὸ δέντρο τοῦ γοριλάν-
θρωπου Νταμπούχ.

Ὁ Ποκοπίκο παραξενεύεται:

— Τὶ ζητᾷς ἐδῶ, μωρὴ Μαι-
ζέλ;

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν διορ-

θώνει:

— Ὅχι! Δὲν εἶμαι πλέον «μοι-
ρὴ Μαιζέλ! Ἀπὸ τοῦδε καὶ κα-
τόπιν θὰ μὲ ἀποκαλεῖς ἄλλῶς.

— Μπᾶ! Καὶ πὺς θὰ σὲ λέ-
με, μὲ τὸ συμπάθειο;

Ἡ Χουχού χαμηλώνει τὰ με-
νεξεδένια τῆς βλέφαρα. Ἀποκρί-
νεται:

— Μαντάμ Ντίμπονχοπού-
λου! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ ζηλεύει:

— Ἀλήθεια μωρὴ; Παντρεύ-
τηκες τόν. . . τρελλάκια;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἀνα-
στενάζει:

— Οὐχὶ εἰσέτι. Πλὴν ὅμως
γρήγορις θὰ ἀνθοστολίσωμεν τὰς
κεφαλὰς μας μὲ στέφανα ἐξ ἄν-
θη λεμονέας!

Συνεχίζει μὲ στόμφο:

— Μὲ ἀγαπεῖ, Ποκοπίκο! Μὲ
ἀγαπεῖ τὸ τέρας! Ἐξ αἰτίας μου
εἶχε μουρλαθεῖ! Ἄνευ νὰ τὸ
γνωρίζω ἢ καπεράι... Ναι «Ἀν-
τρακλά» μου! Πλησίον του εἴ-
μαι κάργα εὐτυχής!

Τὸ μακελιὸ κάτω συνεχίζει-
ται...

Ὁ τεράστιος κάβουρας εἶναι
ἀφάνταστα δυνατός! Ὁ Μποχάρ
βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέση.

Καὶ νά: Ξαφνικά παρουσιάζε-
ται ὁ γοριλάνθρωπος. Φέρνει
γλυκόχυμους καρπούς. Γιὰ τὴ
μελιστάλακτι φιλαξενονμένῃ του.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει:

— Τὸν γλέπεις, Ποκοπικάκι
μου; Στὸ στόμα μὲ ταῖζει!

Ὁ Νταμπούχ κυττάζει τὸ κα-
κὸ πὺς γίνεται. Πετᾷ τὰ
φρούτα. Χύνεται κι' αὐτὸς πά-
νω στὸν Κάβουρα.

Ὁ Τερατάνθρωπος βρίσκει
τὴν εὐκαιρία. Ξεφεύγει ἀπ' τὶς

τρομερές δαγκάνες. Τὸ βάζει
στὰ πόδια. Τραβάει κατὰ τὸ με-
γάλο Ποτάμι. Θὰ ξαναγυρίσει
οτὴν Πέρα Ζούγκλα. Στὸ τερά-
στιο κούφιον βουνό. Ἐκεῖ πού
θάρχουν κίχλας φτάσει οἱ Ἀρα-
λάδες του.

Τὸ θεριὸ ἀρπάζει τώρα τὸν
Νταμπούχ. Καινούριο μακελειὸ
ἀρχίζει.

Ἡ Χουχού ψηλά ἀπ' τὸ δέν-
τρο, σπαράζει :

— Κουράγιο Νταμπουχάκι μου!
Κύττα μὴ μὲ χηρέψεις γιατί
κάνηκες ! Θὰ μὲ πάρει ὁ... Πο-
κοπίκο !

Ὁ γοριλάνθρωπος δὲν εἶναι
δυνατὸς σάν τὸν Μποχάρ. Γρή-
γορα φτάνει σὲ δύσκολη θέση.
Τὸ θεριὸ ἀπὸ στιγμή μὴ σὲ στιγμή
θὰ τὸν σπαράξει.

Καὶ νά : Ἀπ' τὸ δέντρο πη-
δάει πρῶτος ὁ Γκαούρ. Ἀμέσως
κι' ἡ Ταταμπού. Παλεύουν κι'
αὐτοὶ μὲ τὸ τεράστιο Καβούρι.
Θέλουν νὰ βοηθήσουν τὸ φίλο
τους. Νὰ τὸν σώσουν.

Σὲ λίγες στιγμὲς πηδᾶνε κι' ὁ
Ταρζάν μὲ τὴν πανώρια λευκὴ
συντρόφισσά του.

Κι' οἱ πέντε μαζί τώρα χτυ-
πᾶνε τὸ φοβερὸ θεριό.

Καὶ πάλι τίποτα δὲν μποροῦν
νὰ κάνουν. Τὸ Καβούρι εἶναι ἀ-

φάντασμα δυνατὸ !

Ὅμως νά : Σὲ μιὰ στιγμή ὁ
Ταρζάν κάνει σωστό θάμμα !
Μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι του κα-
ταφέρνει νὰ χτυπήσει τὸ θεριὸ
στὸ μάτι.

Ὁ τρομαχτικὸς Κάβουρας σω-
ριάζεται ἀμέσως νεκρός.

Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας τοὺς ἔχει σώσει ὅλους.

Ὁ Νταμπούχ ἀρπάζει ἀπ' ἑ-
να ποδάρι τὸ σκοτωμένο θεριό.
Τὸ σέρνει μακρυνά. Τ' ἀφήνει
νὰ χορτάσουνε τὰ ὄρνια. Ξανα-
γυρίζει ἀργὰ στὸ δέντρο του.

Ἀλίμονο ! Κανένας πιά δὲν
βρίσκεται ἐκεῖ. Ὅλοι ἔχουν φύ-
γει.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Χου-
χού, ἔχουν τραβήξει γιὰ τὴν ξα-
κουσμένη σπηλιά τους. Ὁ Γκα-
ούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ποκοπίκο,
γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Καθὼς προχωροῦν ὁ διαβολε-
μένος νάνος ἀναστενάζει. Ἐνα
χαριτωμένο στιχάκι βγαίνει ἀπ'
τὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια του :

— *Νοιώθω σουβλιές μέσ'*
[τὴν καρδιά]

πόνους ἐνὸς καημοῦ ὑπούλου !
"Αχ, μ' ἔχει κάψει, βρὲ παιδιά,
κάποια... μαντὰμ Νταμπουχό-
[πούλου !]

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι:

Εἶναι ἀμέτρητες οἱ κάρτες κι’ οἱ εὐχές πού ἔλαβα γιά τή γιορτή μου, γιά τὰ Χριστούγεννα καί γιά τὸ νέο Χρόνο.

Δέν προφτάσαμε νά τίς μετρήσουμε ἀκόμα. Πάντως ξεπερνοῦν τίς τρεῖς χιλιάδες!

Εὐχαριστῶ καί πάλι μ’ ὅλη τήν καρδιά τίς καλές φίλες καί τοὺς καλοὺς φίλους πού με θυμήθηκαν. Ὅλους ἀλλωστε θά τοὺς εὐχαριστήσω καί μέ προσωπική ἐπιστολή.

Τὸ τεῦχος μας αὐτὴ τὴ φορά εἶχε μικρὴ καθυστέρηση στὶς ἐπαρχίες. Οἱ ἀρχιές τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Νέου Ἑτους ἔφεραν τεχνικὲς ἀνωμαλίες. Πάντως τὸ ἄτοπο αὐτὸ δέν πρόκειται νά ξαναγίνει. Ζητῶ συγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Ἡ καθυστέρησης αὐτὴ δέν πρέπει ν’ ἀνησυχίσει κανένα. Ὁ «Γκαουρ — Ταρζάν» δὲν θά πάψει ποτὲ νά ἐκδίδεται καί νά κυκλοφορεῖ.

Πολλοὶ φίλοι, ἀπὸ Ἑπαρχίες πού ἀγοράζουν τὸ τεῦχος, ἀλλὰ δὲν ἔχουν προφτάσει ἀκόμα ν’ ἀποκτήσουν ταυτότητες, με παρακαλοῦν νά στέλνω καί σ’ αὐτοὺς τὴν Πίνακοθήκη μὲ δρχ. 4.000 καί 1000 γιά τὰ ταχυδρομικά.

Ἔστω. Ἀς γίνεи κι’ αὐτό. Δέν θέλω νά στεναχωρηθεῖ κανένα παιδί. Μονάχα ὅσοι δὲν ἔχετε ταυτότητες, νά φροντίσετε νά βγάλετε γρήγορα.

Συνεχίζω τὴ δημοσίευσιν τῶν

Σας ὑμῖν
ὁ Κ. Μουρ

ὀνομάτων. Μέσα σ’ αὐτὰ βρίσκονται καί τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού οἱ ἐκθέσεις τους στοὺν Πατριωτικὸ Διαγωνισμό μας ἦταν πολὺ-πολὺ καλές καί ἐνεκρίθησαν.

Σ. Σάρδης, Σ. Ρούλης, Ι. Β. Γεροντάκος, Φ. Δελιγιάννης, Ι. Μάκαρης, Ν. Τσώλης, Κ. Κορρές, Ι. Καβαλαγιός, Ν. Κασιμάκης, Ε. Μουντάκης, Π. Ξενιτόπουλος, Κ. Ἰωαννίδης Β. Μαντάγαρης, Σ. Σέμπος, Δ. Φ. Μοσχάκης, Ν. Φ. Μοσχάκης, Κ. Ν. Μπούκας, Γ. Ζαχαράτος, Σ. Α. Μουσουλιάνος Φ. Ψύχας, Ε.

Κυριακίδης, Ε. Γεωργιάδης, Α. Κρεμμύδας, Πόπη Γεωργιάδου, Δ. Μαρκάκης, Μ. Καληλιμέρης, Α. Πιστούνης, Γ. Μπραβάκης, Τ. Μπραβάκης, Α. Λιάκος, Ν. Χατζηορδανίδης, Α. Έμμανουηλίδης, Ν. Παπαζιά, Γ. Συνετός, Χ. Χριστόπουλος, Ν. Ταμπάκης, Γ. Νομικός, Ντ. Τσαμπέλης, Μ. Κάτος, Γ. Θέμελης, Δ. Θέμελης, Α. Λιοντάρης, Γ. Καλογεράκης, Α. Σαββίδης, Α. Καλογεράκης, Η. Καμπούρης, Π. Χ. Μπαλκάς, Π. Αεληγιαννάκης, Γ. Παππας, Βασίλειά Μπαλτά, Ι. Κονκούλόπουλος, Μ. Γκούμας, Σ. Γιαννόπουλος, Ι. Παναγιωτόπουλος, Α. Κουρής, Σ. Σαββίδης, Δ. Πυ-

λίχος, Σ. Σαραντόπουλος, Κ. Καραγιάννης, Χ. Παππας, ; Οικονομάκος, Χ. Λέγκας, ; Παρασκευόπουλος, Α. Σπινάρης ; Πατριαρχάς ; Γιαννακόπουλος, Μ. Μαντούβαλος, Ι. Δεσινιώτης Σ. Σταύρου, Α. Μπίνιος, Σ. Γεωργουλής, Α. Τσακίρης, Β. Δημητράκοπουλος Σ. Καπανδρέας, Ν. Λαζάρου, Κ. Σταφυλάς, Η. Μετζέλος.

Ἡ δημοσίευση τῶν ὀνομάτων θὰ συνεχιστεῖ στὸ ἐπόμενο τεύχος.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο κος ΝΙΚΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε τὸ ἐπόμενο τεύχος ἀριθ. 14

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ
ΤΕΡΑΤΑ

‘Ο Ἀρσένης ἀναπνέει μ’ ἀνακούφιση :

— Ἡ γιαγιά μου ! Ἐρχεται ἡ γιαγιά μου !

Ἐχει τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ γλυτώσει τώρα ἀπ’ τὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ ὄρνιου.

Ὁ Χρυσαιτὸς τὸν μαλλώνει :
 — Σιγά ! Μὴ φωνάζεις καὶ σ’ ἀκούσει !

Ἀμέσως, μὲ τὸ χρυσὸ ράμφος του, χτυπάει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι τοῦ Παιδιοῦ.

Καὶ νά : Παράξενο θάμμα γίνεται !

Ταυτόχρονα στὴ θέση ποὺ βρίσκεται ὁ Ἀρσένης, παρουσιάζονται δυὸ παιδιὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα μεταξύ τους.

Εἶναι φανερὸ πὺς καὶ αὐτὸς ὁ Χρυσαιτὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεχωρίσει. Γιατὶ ἀμέσως ρωτᾷ :

— Ποιὸς εἶν’ ὁ Ἀρσένης ἀπὸ σᾶς ;

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀποκρίνονται μ’ ἓνα στόμα :

— Ἐγώ !

— Ἐγώ !

Ὁ Χρυσαιτὸς ἄλλο θέλει νὰ μάθει. Ξαναρωτᾷ :

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τοὺς δυὸ εἶναι ὁ κακὸς καὶ ἀχάριστος Ἀρσένης !

Ὁ ἓνας τώρα μονάχα, ἀποκρίνεται διατακτικά :

— Ἐγώ...

Τὸ πούλι διατάζει :

— Ἐμπρός Πήδησε γρήγορα στὴ ράχη μου !

Γυρίζει στ’ ἄλλο παιδί :

— Ἐσύ, ὁ καλὸς Ἀρσένης, μείν’ ἐδῶ στὸ καλύβι. Θὰ κάνεις συντροφιά τῆς γρηουλάς. Μέχρι ποὺ νὰ γυρίσουμε ! Πρὸςέξε μονάχα : Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσεις νὰ νομίζει πὺς εἶσαι τὸ ἔγγονάκι της. Μὲ τὴν καλὴ σου καρδιά φρόντισε νὰ τὴν παρηγορήσεις. Γιὰ τίς πῆκρες καὶ τὰ φαρμάκια ποὺ τὴν πότισε ὁ πραγματικὸς ἕγγονός της. Αὐτὸς ἐδῶ ποὺ βρίσκεται τώρα πάνω στὴ ράχη μου !

Ὁ Χρυσαιτὸς βγαίνει γρήγορα στὴν πόρτα τῆς κολύβας. Τεντώνει τίς ἀπέραντες φτεροῦγες του... Τὶς ἀνοιγοκλείνει ἀργά.

Σάν νά κολληλαίει σιὸν αἴμα.
Ἀνιβαίνει ψηλά, ψηλά, ψηλά!...
Σὲ λίγο δὲν φαίνεται παρὰ σάν
ἓνα μικρὸ χρυσὸ ἀστεράκι σιὸν
οὐρανὸ τῆς ἀναστάσιμης νύχτας!

Λέν περνᾶνε λίγες στιγμές. Ἡ
καλὴ γρηούλα φτάνει κατὰκοπη
σιὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ φωτι-
κοῦ καλυψιῶς τῆς.

Κυττάζει παραξενεμένη: Ὁ
Ἀρσένης κάθεται φρόνιμος μέσα.
Σκαλίζει ἡσυχά—ἡσυχά τὴ φω-
τιά. Κάτω ἀπ' τὸ παλιὸ τσου-
κάκι ποὺ βράζουν τὰ κόκαλα...

Τὸν χαιρετάει μὲ τὴν ἀδύνα-
μη φωνούλα τῆς:

— Χριστὸς Ἀνέστη, ἀγοράκι
μου!

Ὁ μεταμορφωμένος ἐγγονὸς
περιέται ὀρθός. Ἀποκρίνεται:

— Ἀληθῶς ἀνέστη, Γιαγιάκα
μου!

Ἀμέσως πέφτει στὴν ἀγκα-
λιά τῆς. Τὴν φιλάει μ' ἀγάπη.

Τέλος τὴ βοηθάει νὰ καθίσει
στὸ σκαμνί. Κοντὰ στὸ τζάκι...

— Κάθισε Γιαγιά. Φαίνεσαι
πολὺ κουρασμένη! Θὰ τὰ ἐτοι-
μάσω ὅλα ἐγώ!

Στρώνει μπροστὰ τῆς τὸ χα-
μηλὸ τραπέζακι. Ἀποθέτει δυὸ
χωματένια πιάτα. Τὰ γεμίζει
μὲ ζεστὸ ζουμάκι. Κόβει φέτες
ἀπ' τὸ μαῦρο κριθαρένιο ψωμί.
Κάθεται πλάϊ τῆς. Σάν τὸ πιὸ
φρόνιμο παιδί τοῦ κόσμου. Κά-
νει μ' εὐλάβεια τὸ σταυρό του.
Περιμένει ν' ἀρχίσουν μαζί τὸ
φαγητό.

Ἡ γρηούλα σταυροκοπιέται.
Ψιθυρίζει:

— Δοξασμένο τ' ὄνομά σου,
Θεέ μου! Ἐφυγα κι' ἄφησα
πίσω μου ἓνα σετανά... Γυρίζω

καὶ βρίσκω ἕναν Ἀγγέλο. Ὁ
Χριστὸς τοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸψε,
ἔκανε τὸ θάμμα του!

Ἀρχίζουν μαζί τώρα τὸ φω-
τὸ χαρούμενο δειπνο τους..

Μετά τὸ φαγητὸ ἡ γρηὺ Μέλ-
πω βγάζει ἀπ' τὸ κόρφο τῆς τὸ
μεταξωτὸ μαντήλι. Κάνει νὰ
συνεχίσαι τὸ κέντημα...

Ὅμως ἀμέσως θησιᾶται: Τὸ
μαντήλι εἶναι πιά τελειωμένο.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ καμαρώ-
νει μὲ περηφάνεια. Τὸ διπλώ-
νει πάλι μὲ προσοχή. Τὸ ξανα-
κρύβει σιὸν κόρφο τῆς...

Ὅσο γιὰ τὴ μαύρη Κοτιούλα,
δὲν πληγαίνει νὰ κυττάξει. Εἶναι
ἡσυχῇ. Φαντάζεται πὼς βρίσκ-
ται σίγουρῃ σιὸ μύρος ποὺ τὴν
ἔχει κρύψει.

Ποῦ νῆξερε ἡ καὶμένη!...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΑΕΤΟΥ

Ὡρα πολλὴ ὁ Χρυσαιτὸς φτε-
ρουγίζει ψηλὰ σιὸν οὐρανόν.
Πάνω στὴ ράχη του ὁ Ἀρσένης
ἔχει γίνει κίτρινος ἀπὸ φρόβη.
Πασχίζει νὰ κρατηθεῖ ὅσο μπο-
ρεῖ καλύτερα.

Σὲ μιὰ στιγμή γυρίζει τὰ μά-
τια του. Κυττάζει πρὸς τὰ κά-
τω. Βλέπει τὸ ἀπαίσιο βάρυθρο.
Νοιώθει ἀγάνταστη ζάλη. Τὰ
χέρια του παραλῶν. Πάρα
λίγο νὰ γκρεμισοσπαστεῖ.

Ὅμως ἡ βραχνὴ ἀνθρώπινη
λαλιά τοῦ Χρυσαιτοῦ, τὸν συνε-
φέρει τὴν τελευταία στιγμὴ. Ὁ
Ἀρσένης προφταίνει καὶ κρατιέ-
ται, ὅπως—ὅπως, στὴν ἐπικίν-
δυ ράχη του.

Ἀκούει τὰ παράξενα λόγια
τοῦ Πουλιού:

— Μὴ τρομάξεις, παιδί μου!

Όταν βρίσκεται κανένας στὸν οὐρανό, ἡ γῆ φαίνεται πολὺ χαμηλά... Ὑπάρχουν ψυχές ποὺ ἡ Καλωσύνη τοὺς γίνηκε ἀτέλειωτη σκάλα ! Τοὺς ἀνέβασε μέχως ἐδῶ πάνω ! "Ὅμως ὑπάρχουν καὶ καρδιές ποὺ ἡ Κακία τὶς ἔρριξε κάτω βαθιὰ ! Στὰ Τάρταρα τοῦ Θανάτου...

— «*Μόνον ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ Κακό, φοβᾶται τὸ ὕψος τ' οὐρανοῦ καὶ τρομάζει τὸ βάθος τοῦ Τάφου !*»

Ὁ σοφὸς Ἀητὸς συνεχίζει ν' ἀνοικοκλείνει τὶς φτεροῦγες. Σηρίζει τ' ἀπειρο σάν χρυσὴ ρουκίττα !

Ξαφνικά ὁ Ἀρσένης νοιῶθει πῶς ἀρχίζουν νὰ χαμηλώνουν.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ πόδια τοῦ μεγάλου Πουλιῦ πατοῦν μαλακά-μαλακά στὰ χορτυριασμένα κεραμύδια κάποιου φτωχόσπιτου...

— Κατέβα τώρα ἀπ' τὴ ράχη μου

Ὁ Ἀρσένης μπρούμυτα, καθώς εἶναι πιασμένος, ἀφήνει νὰ γλιστρήσει κατὰ τὴν οὐρὰ τοῦ πουλιοῦ. Ἔτσι πατάει κι' αὐτὸς στὴ σκεπή.

Ὁ Χρυσαιτὸς τραβάει μὲ τὸ ρίμφος ἀπ' τὸ στήθος του ἓνα γυριστὸ χρυσοπράσινο φτερό. Τὸ προτείνει στὸ Παιδί.

— Βάλτο στ' αὐτί σου. Ὅσο τὸ φορὰς θάσαι ἀόρατος. Κανένας δὲν θὰ μπορεῖ νὰ σὲ διακρίνει. Ὅμως γιὰ νὰ ξαναφανερῶθεῖς στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ στὸ βγάλω μονάχα ἐγώ !

Ὁ Ἀρσένης κάνει ὅπως τοῦ λέει.

Ὁ Χρυσαιτὸς συνεχίζει :

— Τώρα, κατέβα ἀπ' τὴν καπνοδόχο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Μὴ φοβάσαι. Κανένας ἀνθρώπινος μάτι δὲν μπορεῖ νὰ σὲ διακρίνει. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ. Σάν γυρίσεις, θὰ πετάξουμε ἄλλου.

Διστακτικά ὁ Ἀρσένης κάνει λίγα βήματα πάνω στὴ σκεπή. Προχωρεῖ γιὰ τὴ καπνοδόχο !

Τί παρᾶξενοι ! Μὲ τὴν πρώτη κίνηση νοιῶθει τὸ θάμνα. Ἔχει γίνεῖ ἀνάλαφρος. Σάν ἀέρας. Σάν καπνός ! Σάν τίποτα. Ἀμέσως σταματᾷ τρομαγμένος. Γυρίζει. Κιττάζει τὸ Χρυσαιτὸ. Σάν νὰ τὸν ρωτᾷ :

— Εἶμαι ζωντανός ; Γιὰ ἐξω πεθάνει !

Τὸ μεγάλο χρυσοῦ Πουλί τοῦ δίνει κουράγιο.

— Ἐμπρός ! Μὴ διστάζεις. Μὴ χασομερᾷς. Κατέβα στὴν καπνοδόχο. Ἔχουμε νὰ πᾶμε κι' ἄλλου

Τὸ παιδί παίρνει τὴν ἀπόφαση. Σάν ἀνάλαφρο ἀγεράκι τρυπώνει στὴν καμινάδα.

Ὁ Ἀητὸς παίρνει τὴν περήφανη στάση τῆς γενιᾶς του. Μένει ἐκεῖ. Περιμένει ἀκίνητος τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀόρατου μικροῦ συντρόφου του. Πάνω στὰ κεραμύδια τῆς φτωχικῆς καλύβας φαντάζει σάν ἓνα ὀλόχρυσο ἄγαλμα.

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Ὁ ἀόρατος Ἀρσένης περνᾷ τὴν κρύα καμινάδα. Φτάνει σ' ἓνα μισοσκοτεινὸ παγωμένο δωμάτιο...

Λίγες ἀχτίδες φεγγαριοῦ μπαίνουν ἀπ' τὸν ἀνοιχτὸ φεγγίτη. Χαϊδεύουν τὸ γλῶσσὸ προσωπάκι,

καίποιον ἄρρωστον παιδιοῦ...

Εἶναι ἓνα ἄμοιρο κοριτσάκι.
"Ὁχι πὺδ πολὺ ἀπὸ ὅστις χρυ-
νών. Ἀφάνταστα ὁμορφο! Μά-
τια μεγάλα, γαλανὰ! Μπουζιλες
γουρρές, ὀλόχρυσες! Στεφανώ-
νουν σὰν ξωτικά λουλούδια τὸ
πονειμένο πρόσωπό του.

Πλάϊ σι' ἄρρωστο παιδί κι'
ἄλλο ἓνα ζωντανὸ πτώμα. Πιό-
τερο βήχει καὶ βογγάει παρὰ ἀ-
νασσαίνει...

Ἡ καμαρούλα εἶναι τόσο ἄ-
δεια! Τόσο φτωχική! Τόσο κοῦα!

Ὁ Ἀρσένης νομίζει πῶς βρί-
σκεται σὲ τάφο. Ὁχι εὖ μέρος
ποῦ ζοῦν κι' ἀναπνεύουν ἀνθρώ-
ποι σὰν κι' αὐτόν!...

Ἡ καρδιά του χτυπάει δυ-
νατά. Τ' αὐτιά του βουβίζουν.
Νοιώθει τὸ αἷμα νὰ σφυρίζει
στὶς φλέβες του...

Τὸ μισοπεθαμένο κοριτσάκι
κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ κινή-
σει τὰ χεῖλια. Κάτι θέλει νὰ πει
στὴ Μητέρα του. Ποῦ κι' αὐτὴ
ἀργοσβύνει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
μαύρου χιτισιοῦ.

Τέλος καταφέρνει νὰ ψιθυρίσει.

— Διψῶ, Μαννούλα μου !...
Πεινάω, Μαννούλα μου !...

Ἡ ἄμοιρη Μάννα βρίσκεται
σὲ χειρότερη κατάστασι ἀπ' τὸ
παιδί. Κουνάει ἀργὰ τὰ ξεραμέ-
να χεῖλιά της :

— Κι' ἐγὼ διψῶ, παιδάκι μου
Κι' ἐγώ... Θεέ μου ! Τὶ δυστυ-
χία ! Τὶ φρίκη σ' αὐτὸ τὸ ζων-
τανὸ τάφο !...

Κανένας δὲν βρίσκεται νὰ βοή-
θῃ τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα.
Οὔτε μιὰ σταγόνα νεράκι νὰ
στάξει στὶς ξεραμένες γλώσσες
τους...

Ἡ σκληρὴ καρδιά τοῦ Ἀρσέ-

νη, ἀρχίζει νὰ μαλακώνει... Καὶ
νὰ : Νοιώθει γιὰ πρώτη φορὰ
στὴν ψυχὴ του τὴ γλυκὰ τῆς
Συμπόσιος !.

Ἐνα θερμὸ δάκρυ κυλάει ἀπ'
τὰ τόσο στεγνὰ ἄλλοτε μάτια
του ! Συλλογιέται :

— Πρέπει νὰ τίς βοηθήσω !
Νὰ κάνω ὅτι μπορῶ !

Περνάει πάλι ἀπ' τὴν κρῖα
καπνοδόχο. Φτάνει στὰ χορτα-
σιασμένα κεραμύδια.

Ὁ Χρυσάτεος προσμένει ἀπεί-
νητος στὴ θέσι του. Ὁ Ἀρσέ-
νης τοῦ ἐξηγεῖ :

— Καλὸ μου Πουλί !... Κάτω
σ' αὐτὸ τὸ καλὺβι γίνεται καὶ
τρομερό. Μιὰ δυστυχισμένη Μη-
τέρα μὲ τὴ μικρὴ Κόρη της, ἀρ-
γοπαιθάνουν ὀλομόναχες ! Πει-
νοῦν ! Δὲν ἔχουν μιὰ μπουκιὰ
ψωμί νὰ βάλουν στὸ στόμα !
Ληθοῦν ! Σταγόνα νερὸ δὲν βρί-
σκεται νὰ δροσίσει τὰ γλοισιμέ-
να χεῖλιά τους !

Ὁ Ἀητὸς ρωτᾷ ἀδιάφορα
τάχα :

— Καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ μένα ;

Ὁ Ἀρσένης ἔχει ἔτοιμη τὴν
ἀπάντησι :

— Πᾶρε με στὰ φτερά σου !
Πέταξε πάλι στὸ Καλυβάκι της
καλῆς μας Γιαγιάς... Ἐκεῖ ἔχου-
με κριθαρένιο ψωμάκι. Νόστιμο
ζεστό ζουμί ἀπὸ κόκαλα ! Πρέ-
πει νὰ σώσω τὴν ἄμοιρη Mi-
κρούλα. Τὴ μισοπεθαμένη Μη-
τέρα της.

Ὁ Χρυσάτεος δὲν δείχνει διά-
θεσι νὰ κουνηθεῖ ἀπ' τὴ θέσι
του. Ἀνεβοκατεβάζει μονάχα
θλιβερά τὸ κεφάλι του. Μουρ-
μουρίζει :

— Κατέβα πάλι στὴν καλύβα.
Περίμενε... Μπορεῖ τὰ φτωχὰ

πλάσματα πού εἶδες, νά μὴν εἶ-
ναι τόσο μονάχα σ' αὐτὸ τὸν
Κόσμο!..

Ὁ Ἀρσένης γλυστρᾷ πόλι
ἀλ' τὴν κυανοδόχο σὰν ἀεράκι!
Ξαναβρίσκειται στὴν παγωμένη
καμαρούλα!

Καὶ νά εἰ. Δὲν περνᾶνε λίγες
στιγμές. Ἐξο ἀλ' τὴν καλύβια
χαρούμενο τραγοῦδι ἀκούγεται.
Μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ κᾶνει
τὴν πόρτα γ' ἀνοίξει διάπλατα!

Τὸ δωμάτιο γεμίζει βαριά μυ-
ρωδιά κρασιοῦ καὶ τσιγάρου!

Ἕνας μεθυσμένος ἄντρας
μπαιίνει μέσα. Τρικλίζει ἀφάν-
τασια. Ἀποτελειώνει πῶς δυ-
νατὰ τώρα, τὸ χαρούμενο τρα-
γοῦδι του!

— «Κοπάνατο! κοπάνατο!

Καὶ μὴ φοβᾶσαι θάνατο!»

Στὸ χέρι του σφίγγει μιὰ
μπουκάλια μὲ κρασί. Κάθε τόσο
τὴ σηκώνει. Γουφάει μὲ ἡδονὴ
τὸ φαρμάκι της.

Ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ ἄγρια.
Βραχνή:

— Ἔ, τοῦ λόγου σας! Τὶ γι-
νόςαστε;! Ἀκόμα νὰ προφήσετε;
Χά, χά, χά! Ἀλλὰ βέβαια... Τὶ
ἀνάγκη ἔχετε! Ὅλο ξάπλα καὶ
ιδέα! Σὰν σουλτάνες! Χά, χά,
χά! Χά, χά, χά!

Τὸ ἄμοιρο κοριτσάκι ψιθυρί-
ζει:

— Πατέρα διψῶ!..

Τὸ ἀνθρωπόμορφο χτήνος γε-
λαεῖ μεθυσμένα:

— Χά, χά, χά!... Καὶ δὲν μι-
λάς; Νάλ!.. Γουφά νὰ κάνεις
κέφι!

Ἀναποδογυρίζει τὴν μπουκά-
λα. Ἀφήνει νὰ χυθεῖ τὸ κρασί
πάνω στὸ χλωμό, σκελετωμένο
πρόσωπό της.

Ἡ ἄμοιρη Μάννα κάνει μιὰ
προσπάθεια. Ἀνασηκώνει τὸ
κεφάλι. Τοῦ φωνάζει βραχνά.
Λὲς καὶ μαζί μὲ τὴ φωνὴ βγαί-
νει κι' ἡ βασανισμένη ψυχὴ
της.

— Κακοῦργε!

Τὰ θολὰ μάτια τοῦ μεθυσμέ-
νου ἀνδρα, ἀστράφτουν ἀπὸ θυ-
μό. Σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γρο-
θιά του. Οὐρλιάζει σὰν θεριό:

— Κακοῦργος ἐγώ, ἔ; Ἐγώ
πού σὰς ἀφήνω νὰ πίναντε τὸν
τόπο ἐδῶ μέσα. Βρωμόσκυλα!
Χτικιάρες! Κάνετε τὴ ζωή μου
μαύρη σὰν τὸ Χάρο!

» Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς ἔρχεται
νὰ σὰς σαρώσει. Συχαίνεται γ'
ἀγγίζει τέτοια βρωμερὰ προφί-
μα!

» Αὐτὸ μᾶς ἔλλειπε τώρα!
Νά ζητᾶτε καὶ τὰ ρέστα! Ἀ-
νάσταση σήμερα. Λαμπρὴ ξημε-
ρώνει αὔριο! Κι' ὀρίστε πῶς μ'
ἔχετε καταντήσει: Νὰ γυρίζω
μεθυσμένος στοὺς δρόμους! Για-
τί στὸ σπίτι μου φωλιάζει τὸ
χτικιό. Παραμονεύει ὁ θάνατος.

» Μὰ ἔννοια σας! Ἀφοῦ δὲν
σὰς θερίζει αὐτὸς μὲ τὸ δρεπά-
γι του, θὰ σὰς θερίσω ἐγώ!...

Σέρνει μεθυσμένᾳ τὰ πόδια
του. Ζυγώνει τὴν ἄμοιρη Μάν-
να. Σηκώνει μὲ λύσσα τὸ μπου-
κάλι. Κάνει νὰ τὴ χτυπήσει στὸ
κεφάλι...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Ἐξετύπωσε καὶ κυκλοφορεῖ

τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Εἶναι μιὰ καλλιτεχνικὴ σειρὰ ἀπὸ 14 ἐξαιρετικὲς εἰκόνες δλων τῶν ἀγαπημένων σας ἡρώων, σὲ πολὺχρῶμα πολυτελὴ χαρτόνια.

*Κατάλληλες γιὰ νὰ στολίζουν οἱ Ὀμάδες τὰ Γραφεῖα τους.
Χρησίμευες γιὰ κάθε ἀναγνώστη μας.*

Τὸ πιὸ ὁμορφο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε σ' ἓνα παιδί
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τὶς εἰκόνες τῶν :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕ·Ι·Ν — ΜΑΞ ΑΡ·
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ—ΜΠΕ·Ι·
ΜΠΥ—ΝΓΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ·
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Καὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμὴ φακέλλου Δραχ. **7.000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4 000** (στὸ κόστος).

Οἱ φάκελλοι τῆς «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλοῦνται*

Στὸ Τυπογραφεῖον ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

Στὸ Γραφεῖο τοῦ κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, Ἀγ. Μελετίου 93β

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται πρέπει νὰ σπεύσουν ν' ἀποκτήσουν τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγῳ τῆς ἐλλείψεως καὶ ἀκρίβειας τοῦ χαρτιοῦ, ἔχουν ἐκτυπωθεῖ μόνον 1000 σειρὲς ἀπὸ 14 εἰκόνες ἢ κάθε μία.

Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὸ ἀντίτιμον (ἐὰν δὲν ἔχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, ἐὰν ἔχουν δρχ. 4.000) καὶ δρχ. 1.000 γιὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα. Θὰ τὶς λάβουν ἀμέσως.

ΜΠΟΥΜΜΜΜΜΜΜ!!!

Η ΒΟΜΒΑ ΞΑΝΑΕΣΚΑΣΕ!

Τὴν Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΕΥΧΑΡΑ

ΤΟΥ

ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΔΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

ΘΑ ΧΑΛΑΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!

**"Όσοι δὲν προλάβουν νὰ τὴν ἀγοράσουν
ἡ ζωὴ τους εἶναι περιττή.**

« ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 13

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἔκδοση: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

**Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ – Ἀναξαγόρα 20 – ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)**

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: **Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.**

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

**Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.**

Η ΜΕΓΙΣΤΑΔΑΚΤΗ ΜΑΜΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000